

We're all confined in one way or another.
Some of us just can't see the cages we're locked in.

เราทุกคนต่างถูกกักขังไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
แค่บางคนมองไม่เห็นกรงที่ขังตัวเองอยู่ก็เท่านั้น

- เจเนวา ไรส

words

words without boundaries

การหย่า ที่คู่ควร The Perfect Divorce

เจนวา โรส

เขียน

รังสิมันต์ กิจชัยเจริญ

แปล

ฉันทำงานอยู่ที่ฉันเกือบหกโมงเย็น
จากนั้นก็กลับบ้านและกินอาหารมื้อค่ำกับบ๊อบและลูกสาวของฉัน
หลังจากนั้นฉันก็เก็บกวาดบ้าน เล่นกับลูก
อ่านหนังสือนิดหน่อย แล้วก็เข้านอนตอนสี่ทุ่มค่ะ
-เจนวา โรส

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

การหย่าที่คู่ควร

The Perfect Divorce

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

Copyright © 2025 by Jeneva Rose
Published in 2025 by Blackstone Publishing
Published by arrangement with Blackstone Publishing, through The Grayhawk Agency Ltd.
Cover and book design by Sarah Riedlinger

All rights reserved.
This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.
The characters and events in this book are fictitious.
Any similarity to real persons, living or dead, is coincidental and not intended by the author.

สงวนลิขสิทธิ์หนึ่งสัปดาห์นี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตีพิมพ์ตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
โรส, เจเนวา.

การหย่าที่คู่ควร / เจเนวา โรส: เขียน; รังสิมันต์ กิจชัยเจริญ: แปล จาก The Perfect Divorce.- กรุงเทพฯ: เวิร์ดส์
อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2569.
(8), 340 หน้า: ภาพประกอบ.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. รังสิมันต์ กิจชัยเจริญ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ร9ก6

DDC 813.54

ISBN 978-616-18-9359-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิชา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ชานน วุฒิเบญจพลชัย
บรรณาธิการต้นฉบับ ศิรินาถ นิรมิตวราชนะ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมศิลป์ ญาณิกา อยู่ยั้ง • ออกแบบรูปเล่ม ญาณิดา งานเพียรเลิศ • คอมพิวเตอร์ มนัสพันธ์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ปัทมธนา ภักตร์วิไล

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 385 บาท

ผลิตจากเนื้อกระดาษรีไซเคิลและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักความยั่งยืน
Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำนำสำนักพิมพ์

เจเนวา โรส ราชีนียายระทึกขวัญบรรจบมรดปมและคลีคลายคดีที่ไว้เวาชนะในเล่มก่อนหน้าอย่างชีวิตคู่ที่ควรค่า ด้วยการผูกโยงและขยี้ความลับอันแสนดำมืดของตัวละครอย่างแยบยล จนถึงขั้นทำให้ผู้อ่านทั่วโลกตื่นตะลึงมาแล้ว ถ้าอยากรู้ว่าความลับนั้นคืออะไร เราขอแนะนำให้ลองอ่านเล่มแรกด้วยตาคุณเอง

เรื่องราวเลดูจะจบลงด้วยดี ซาราห์มีความสุขกับครอบครัวใหม่สามีที่ดี และลูกสาวผู้น่ารัก...จนกระทั่งเวลาผ่านไป เมื่อเธอต้องเผชิญความอัปยศในชีวิตอีกครั้ง หลังจากจับได้ว่าสามีใหม่แอบไปมีชู้ (อีกแล้ว) ทว่าคราวนี้ซาราห์ไม่ได้ต่อสู้เพื่อปกป้องอีกต่อไป แต่ต้องสู้เพื่อเอาตัวรอด เธอจึงต้องงัดเอากลเม็ดทุกอย่างขึ้นมาใช้ เพราะอีกฝ่ายคือบ๊อบ สามีเจ้าเล่ห์ที่เต็มไปด้วยแผนร้ายและเล่ห์เหลี่ยมอันตราย

หากคุณคิดว่าสิ่งที่จะได้พบในเล่มนี้คือการไล่ล่าหาความจริงแบบดาดๆทั่วไป ขอบอกเลยว่าคุณคิดผิด เพราะเจเนวา โรส ยกกระดับความเข้มข้นของเนื้อเรื่องขึ้นไปอีกขั้นด้วยสงครามประสาทและเล่ห์เหลี่ยมเชือดเฉือนของตัวละคร ไม่แปลกใจเลยที่หนังสือเล่มนี้จะทะยานขึ้นสู่อันดับหนึ่งบนชาร์ต *The New York Times*

การหย่าครั้งนี้จะสมบูรณ์แบบ...หรือจะซำรอยโคกนาฏกรรมเดิมเชียวพลิกหน้าต่อไป เพื่อร่วมเป็นสักขีพยานการหย่าของซาราห์ด้วยตัวคุณเอง!

คำนำผู้แปล

หลังจากที่ผู้เขียนอย่างเจเนวา โรส ได้ทิ้งท้ายตอนจบนิยายเรื่อง *ชีวิตคู่ที่ควรค่า* เอาไว้อย่างน่าสนใจและเหนือความคาดหมาย การที่จะได้รับรู้เรื่องราวภาคต่อของตัวละครที่คุ้นเคยอย่างซาร่าห์ บ็อบ และแอนนี่ในหนังสือเรื่อง *การหย่าที่ควรค่า* เล่มนี้ ทำให้ผู้แปลเองอดไม่ได้ที่จะตื่นเต้นตาม อีกทั้งยังรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ทางสำนักพิมพ์ได้มอบหมายให้ถ่ายทอดเรื่องราวของพวกเขาเป็นภาษาไทยต่ออีกเล่ม

แม้ว่าในนิยายเล่มแรกจะพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าชีวิตคู่เป็นเรื่องซับซ้อน วุ่นวายเพียงใดและต้องแลกมาด้วยอะไรบ้าง แต่อย่างน้อยเราก็มองได้เห็นความพยายามประคับประคองและรักษาความสัมพันธ์ของคนสองคนที่เริ่มต้นมาจากความรัก แตกต่างจากการหย่าที่เริ่มต้นจากความหมดรัก ซึ่งเราจะได้เห็นคนสองคนพยายามสลัดตัวเองออกจากความสัมพันธ์อันเป็นพิษ ทำทุกวิถีทางเพื่อจะได้ครอบครองสิทธิ์ที่ตัวเองพึงได้ แม้ว่าจะต้องทำร้ายร่างกายหรือจิตใจอีกฝ่ายหนึ่งให้กินที่พัง นี่คือการราวสุดเข้มข้นที่ทั้งชวนให้ติดตามและตื่นตะลึง ไม่แพ้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนิยายเล่มแรกเลย

หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่องอันซับซ้อนชวนเงื่อน และได้รับแง่คิดในการใช้ชีวิตคู่จากนิยายชุดนี้ไปไม่มากนักน้อย เช่นเคยว่า หากอ่านแล้วรู้สึกประทับใจในสำนวนแปล ผู้แปลก็ขอขอบคุณความดีความชอบให้กับทีมบรรณาธิการของเรา ที่ช่วยขัดเกลาสำนวนและตรวจสอบความถูกต้องของต้นฉบับแปลกันอย่างเต็มที่และละเอียดอย่างยิ่ง หากเกิดความผิดพลาดประการใด ผู้แปลก็ขออภัยรับความผิดพลาดดังกล่าวเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว และขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

รังสิมันต์ กิจชัยเจริญ

แต่ ฟุ้งห่านของหั้น
จงบินให้สูงและขี้เล่นต่อไป

เฝ้าข้าเธอหรือเปล่า

บันทึกถอดความจากสารคดี บทคัดลอกของรายการข่าวช่องไฟฟ์นิวส์

สำนักงานนายอำเภอพรินซ์วิลเลียมกำลังดำเนินการสอบสวนคดีฆาตกรรมหญิงสาวท้องถื่น เมื่อช่วงเช้าวันนี้ บรรดาผู้ช่วยนายอำเภอได้รับแจ้งให้ไปยังที่พิกอาศัยแห่งหนึ่ง ณ ริมทะเลสาบแมนเนสซัส ซึ่งพบศพของเคลลีซัมเมอร์ส ถูกกระหน่ำแทงอย่างอุกฉกรรจ์จนถึงแก่ชีวิต แหล่งข่าวให้ข้อมูลว่า ในเวลาต่อมาไม่นาน อัดัม มอร์แกน นักเขียนและเจ้าของเคสสถานดังกล่าวก็ถูกควบคุมตัวมาสอบปากคำ สำนักงานนายอำเภอพรินซ์วิลเลียมปฏิเสธที่จะให้รายละเอียดเพิ่มเติม เนื่องจากยังอยู่ระหว่างการสอบสวน

ผู้สัมภาษณ์

วันที่ 15 ตุลาคมนี้ จะครบรอบแปดปีนับตั้งแต่เกิดเหตุฆาตกรรมเคลลีซัมเมอร์ส และลูกในครรภ์ เธอถูกพบเป็นศพในเช้าวันรุ่งขึ้นที่บ้านพักริมทะเลสาบของคุณ ถ้าให้เจาะจงยิ่งขึ้น ก็คือภายในห้องนอนหลักของบ้านอัดัม คุณช่วยเล่าให้พวกเราฟังหน่อยได้ไหมคะ ว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนที่เคลลีถูกสังหารกันแน่

อัดัม มอร์แกน

ไม่ได้ครับ ผมพอเล่าให้พวกคุณฟังได้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนที่จะเธอถูกสังหารและหลังจากนั้น แต่ผมไม่รู้ไม่เห็นอะไรเกี่ยวกับการตายของเธอเลยครับ

ผู้สัมภาษณ์

ถ้าอย่างนั้น ช่วยเล่าให้เราฟังว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้นก็ได้ค่ะ

อติม มอร์แกน

เคลลีแหวะมาหาผมหลังเลิกงาน แล้วเราสองคนก็ทำสิ่งที่ทำเป็นประจำเวลาเธอแหวะมาหา เราดื่มด้วยกันสองสามแก้ว แล้วเราก็เซ็กซ์กัน...หลายครั้ง

ผู้สัมภาษณ์

แล้วเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้นคะ

อติม มอร์แกน

ผมตื่นขึ้นมาอีกทีกลางดึก ทุกอย่างมืดสนิท เคลลียังนอนหลับอยู่ หรืออย่างน้อยผมก็เชื่ออย่างนั้น ผมรู้ว่าตัวเองต้องรีบขับรถกลับบ้านที่ ดี.ซี. และผมก็ไม่อยากปลุกเธอ ผมเลยไม่ได้เปิดไฟระหว่างที่เตรียมตัวออกจากบ้าน จากนั้นผมก็ออกมาเลย

ผู้สัมภาษณ์

ไม่เปิดไฟแม้กระทั่งตอนเขียนจดหมายถึงเคลลี ถูกต้องไหมคะ

อติม มอร์แกน

ใช่ครับ ถูกต้อง ผมวางมันไว้ให้เธอบนโต๊ะเคาน์เตอร์ครัว โดยไม่รู้เลยว่าเธอจะไม่มีโอกาสได้อ่านมันด้วยซ้ำ

ผู้สัมภาษณ์

ในจดหมายฉบับนั้น คุณเขียนอะไรถึงเคลลีคะ

อติม มอร์แกน

ไม่สำคัญอีกต่อไปแล้วครับ...เธอตายไปแล้ว

ผู้สัมภาษณ์

คุณทราบว่าเธอเสียชีวิตเมื่อไรคะ

อติม มอร์แกน

วันถัดมาครับ เจ้าหน้าที่จากกรมตำรวจ ดี.ซี. และหน่วยงานนายอำเภอ
พรินซ์วิลเลียนบุกมาถึงบ้านของผมใน ดี.ซี. แม้แต่ตอนนั้นเอง ผมก็ยัง
ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย จนกระทั่งผมถูกควบคุมตัวไปสอบปากคำนั้นละครับ
พวกเขາถึงบอกผม

ผู้สัมภาษณ์

เคลลี ชัมเมอร์ส คืออะไรสำหรับคุณคะ

อติม มอร์แกน

ถ้าจะพูดให้ง่ายที่สุดเลยก็คือ...คู่ครับ

ผู้สัมภาษณ์

บางคนตั้งข้อสันนิษฐานว่าคุณโกหกเรื่องบางเรื่องได้—อย่างเช่นเรื่องซู—
คุณก็อาจจะโกหกเรื่องอื่นได้เหมือนกัน

อติม มอร์แกน

ออกจะต่วนสรุปไปหน่อยนะครับ มีใครอีกหลายคนอกใจคู่รักตัวเอง แต่
น้อยคนนักที่จะก่อเหตุฆาตกรรม

ผู้สัมภาษณ์

แล้วคุณเป็นหนึ่งในน้อยคนนั้นหรือเปล่าคะ

อติม มอร์แกน

บอกแล้วไงครับว่าผมไม่ได้ทำ

ผู้สัมภาษณ์

คณะลูกขุนลงความเห็นว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะนอนหลับไม่รู้เรื่อง อยู่ข้างเคลลีระหว่างที่เธอถูกกระหน่ำแทงถึงสามสิบเจ็ดครั้ง พวกเขายังลงความเห็นอีกด้วยว่ามันผิดปกติอย่างยิ่งที่คุณมองไม่เห็นศพที่ได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงขณะออกมากลางดึก คุณมีอะไรจะพูดถึงเรื่องนั้นบ้างไหมคะ

อดัม มอร์แกน

คนไข้ที่เข้ารับการผ่าตัดในโรงพยาบาลรู้ตัวกันหรือเปล่าตอนที่ของพวกเขาถูกผ่าเปิด ไม่ พวกเขาไม่รู้ตัว เพราะพวกเขาอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของยาสลบ คีนินันเคลลีกับผมโดนวางยา ไม่รู้หรอกนะว่าใครเป็นคนทำ แต่ต้องมีคนวางยาพวกเรานั่นๆ แล้วก็อย่างที่บอก ตอนผมได้สติฟื้นขึ้นมา ข้างนอกก็ยังมีตึ๊ดตื๋อ ผมมองอะไรไม่เห็นเลย

ผู้สัมภาษณ์

แต่รายงานผลการตรวจสารพิษในร่างกายระบุว่ามียานอนหลับอยู่ในกระแสเลือดของเธอ ในขณะที่ผลการตรวจของคุณกลับไม่พบสารพิษใดๆ เลยนะคะ

อดัม มอร์แกน

เรื่องนั้นผมทราบดีครับ

ผู้สัมภาษณ์

คุณจะอธิบายเรื่องนั้นอย่างไรบ้างคะ

อดัม มอร์แกน

สำนักงานนายอำเภอควรเป็นคนตอบคำถามนี้นะครับ เพราะพวกเขาเอาแต่ประวิงเวลาจนหมดช่วงที่จะสามารถตรวจเจอสารพิษ ถึงค่อยส่งผมไปตรวจร่างกาย

ผู้สัมภาษณ์

คุณกำลังจะบอกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสนใจทำอย่างนั้นหรือคะ

อติม มอร์แกน

ก็ไม่แน่นอนครับ หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพราะพวกเขาทำงานชู้เฉยๆ

ผู้สัมภาษณ์

คุณเชื่อว่าตัวเองถูกจัดฉากหรือคะ

อติม มอร์แกน

ใช่ครับ

ผู้สัมภาษณ์

โดยใครหรือ

อติม มอร์แกน

ก็มีหลายคนนะครับที่พอจะเป็นไปได้ สก็อตต์ สามิของเคลสก็ักคนหนึ่งจะ
อาจจะ เป็นฝีมือของใครก็ตามที่เป็นเจ้าของดีเอ็นเอปริศนาชุดที่สามนั้น
ดีเอ็นเอที่พบในร่างของเคลสสินะครับ แล้วไหนจะบ็อบ มิลเลอร์ พี่ชายของ
สามิคนแรกเธออีก หนึ่งในคนพวกนี้มีโอกาสเป็นคนร้ายได้ทั้งนั้น

ผู้สัมภาษณ์

ยกเว้นคุณหรือคะ

อติม มอร์แกน

ครับ ยกเว้นผม

ผู้สัมภาษณ์

บอกพวกเราได้ไหมคะว่าคุณคิดอะไรอยู่ตอนศาลประกาศคำตัดสิน

อติม มอร์แกน

ผมรู้ว่าชีวิตตัวเองจบสิ้นแล้ว และผม...ผมไม่อยากจะเชื่อเลย เรามักได้ยินข่าวว่ามีคนบริสุทธิ์ถูกศาลตัดสินให้มีความผิด แต่คุณคงไม่คิดไม่ฝันว่าตัวเองจะกลายเป็นหนึ่งในนั้นซะเอง ผมไม่ได้ฆ่าเคลลี ชัมเมอร์ส และผมจะยืนหยัดสู้กับคำโกหกนั้นต่อไปจนลมหายใจสุดท้าย

ผู้สัมภาษณ์

ดิอินโนเซนส์โปรเจกต์ปฏิเสธไม่รับทำคดีให้คุณ คุณคิดว่าเป็นเพราะอะไรคะ

อติม มอร์แกน

ผมไม่ทราบครับ คุณคงต้องไปถามพวกเขาเอง

ผู้สัมภาษณ์

แล้วคุณมีแผนสำรองอะไรบ้างไหมคะ อติม

อติม มอร์แกน

ไม่มีแผนสำรองอะไรทั้งนั้นครับ ผมแค่ต้องสู้ไปเรื่อยๆ ยืนเรื่องอุทธรณ์ต่อไป และหวังว่าสักวันหนึ่ง คำตัดสินของผมจะเปลี่ยนไปอีกทาง

ผู้สัมภาษณ์

คุณยังคงมีความหวังใช่ไหมคะ

อติม มอร์แกน

ใช่ครับ มันเป็นเรื่องเดียวที่ไม่มีใครพรากไปได้

ผู้สัมภาษณ์

คดีของคุณมีชื่อเสียงจากการที่อดีตภรรยาของคุณ ซาร่าห์ มอร์แกน เป็น
ทนายความให้ เธอก็มีความหวังเหมือนกันใช่ไหมคะ

อหัม มอร์แกน

ซาร่าห์ยังเป็นภรรยาของผมครับ ไม่ใช่อดีตภรรยา

ผู้สัมภาษณ์

ขอภัยค่ะ ใช้ ภรรยาของคุณ ซาร่าห์ คุณถูกจองจำอยู่ในแดนประหาร
ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมา แต่เธอก็ยังคงสถานะสมรสกับคุณเอาไว้ คุณคิดว่า
ทำไมเธอถึงทำอย่างนั้นคะ

อหัม มอร์แกน

เพราะซาร่าห์รักผมครับ และเธอรู้ว่าผมเป็นผู้บริสุทธิ์

ซาร่าห์ มอร์แกน

อับ รู้ตั้งแต่ตอนแต่งงานกับบ็อบแล้วว่าสักวันฉันจะต้องหย่ากับเขา เพราะพวกผู้ชายก็เหมือนนายนั้นแหละ ไร้ใจไม่ได้ และที่รู้ก็เพราะว่าฉันเป็นทนาย...เขาก็เป็นเหมือนกัน สามี่ของฉันนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะประชุม ซึ่งออกแบบมาสำหรับยี่สิบคน แต่วันนี้มีเพียงเราสี่คนอยู่ในห้องนี้ ฉันบ็อบ และทนายของเราทั้งคู่ ฉันพยายามไม่มองหน้าชายที่ใช้ชีวิตด้วยกันตลอดสิบสองปีที่ผ่านมา ทว่าฉันกลับรู้สึกถึงดวงตาคมเข้มของเขาจ้องเขม็งมาทางนี้ ฉันจึงหันไปสบตาเขาบ้างเพื่อบังคับให้อีกฝ่ายหันมองทางอื่น กระดุมบนสุดสองเม็ดของเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ลงแป้งจนแข็งเป็นทรงถูกปลด และมีเนกไทห้อยหลวมๆ อยู่รอบลำคอ แม้อากาศภายในห้องจะเย็นสบาย แต่เม็ดเหงื่อกลับผุดพรายอยู่ตามไรผมของเขา

“ลูกความของผมมีความประสงค์จะไกล่เกลี่ยครับ” แบรดตันแซนเลื้อแจ็กเก็ตของเขาขึ้น เพื่ออวดนาฬิกาทองคำแท้ยี่ห้อโรเล็กซ์รุ่นเดย์เดตาราวกับพยายามจะบอกว่า *ดูสิว่าผมเป็นทนายที่ยอดเยี่ยมแค่ไหน* เขาหัวมมสืบลอนด์จนเรียบแปล้และโกนหนวดเคราจนเกลี้ยงเกลา ตรงกันข้ามกับสามี่ของฉันที่มีผมหยักศกสีดำและหนวดเคราขึ้นเป็นตอคิ้ม แบรดเป็นทั้งทนายของบ็อบ เพื่อนสนิทตั้งแต่เด็ก และเป็นพวกสันดานเสียตัวพ่อเขาขึ้นชื่อในเรื่องทำอะไรแบบไม่สนวิธีการเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ตัวเองปรารถนา ซึ่งก็ไม่ใช่ว่าจะไร้เหตุผล เพราะฉันก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน

“ลืมเรื่องนั้นไปได้เลยล่ะ” เจสส์ตอบกลับอย่างหนักแน่น เธอเอียง

ศีรษะเล็กน้อยและยึดตัวขึ้นตรงบนเก้าอี้ เจสส์เป็นนายของฉัน และเธอทำทุกอย่างตามระเบียบแบบแผน คนละชั่วกับฉันสุด ๆ

“ซาร่าห์ มันก็แค่ครั้งเดียวเอง” บ็อบขบกรามแน่น พลังนวดคิ้วอย่างแรง รวากับพยายามปลุกตัวเองให้ตื่นจากฝันร้าย แต่นี่คือชีวิตของเรา ในตอนนี้ ความจริงของเรา และเป็นเขาเองที่ทำให้เราต้องมาลงเอยแบบนี้ “ผมสาบาน” เขาเสริม “มันแค่ครั้งเดียวจริงๆ”

พวกเขาทั้งคู่ดูอย่างนี้เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือ มันก็แค่ครั้งเดียวเอง แค่อุบัติเหตุ แคการตัดสินใจที่ผิดพลาด รู้สึกเหมือนไม่ใช่ตัวเอง พวกเขาจะไม่มีวันทำอีก มันไม่มีความหมายอะไรเลย ผู้หญิงคนนั้นไม่มีความหมายอะไรทั้งนั้น ใช่ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทุกคนพูด แต่ก็เฉพาะตอนถูกจับได้เท่านั้นละ พวกเขาไม่ได้เสียใจในสิ่งที่ตัวเองทำ พวกเขาแค่เสียใจที่เราจับได้ว่าพวกเขาทำอะไรลงไป และบ็อบก็ไม่ได้แตกต่างเลย เขาเหมือนกับผู้ชายพวกนั้นไม่มีผิด

แบรดส่งสายตาอย่างรู้กันให้บ็อบ และส่ายหน้าเบาๆ เป็นสัญญาณให้หยุดพูด ฉันดูออกว่าฉันยากที่บ็อบต้องกลายมาเป็นลูกความแทนที่จะเป็นนาย แต่สุดท้ายเขาก็ต้องยอม – เขาถอนหายใจออกมายืดยาว ก่อนจะเอนหลังพิงเก้าอี้แล้วกอดอกแน่น

“ผมอยากย้ำอีกครั้งว่าลูกความของผมจะรับผิดชอบอย่างเต็มที่ต่อการตัดสินใจที่ผิดพลาดครั้งใหญ่นี้ และตกลงที่จะเข้ารับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญหกครั้งเพื่อเดินหน้าสู่การคืนดี” แบรดพูดพลางยกมือขึ้นจรดปลายนิ้วเข้าหากันตรงหน้า ลำแสงอาทิตย์ลอดผ่านบานเกล็ดที่เปิดแง้มไว้เล็กน้อย ตกกระทบนาฬิกาโรเล็กซ์ของเขาแล้วสะท้อนออก ก่อให้เกิดลวดลายจากแสงเงาละลานตาซึ่งวิ่งระบืออยู่บนผนังห้องทุกครั้งที่เขาขยับข้อมือ

“ลูกความของคุณควรจะเข้ารับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนอกใจภรรยาตัวเองนะคะ” เจสส์เฝ้าปากแน่น ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนกระดาษแผ่นหนึ่งข้ามโต๊ะไป “นี่เป็นข้อเรียกร้องของคุณนายมอร์แกนค่ะ”

บ็อบคลายแขนที่กอดอก ก่อนโน้มตัวมาข้างหน้า คิ้วกระดากแผ่นนั้นไปดูตัดหน้าทนายของตัวเอง เขาหรีดพลาถ่วงหน้าผากขณะที่

กวาดตาอ่านเอกสารแผ่นนั้น ฉันดูออกว่าเขาไม่ปลื้มกับสิ่งที่อ่านอยู่สักเท่าไร ซึ่งนั่นแหละคือประเด็น

“ไม่มีทางเด็ดขาด” บ๊อบแค้นหัวเราะพลางเขวี้ยงกระดาษแผ่นนั้นทิ้ง แบรดรับมันไว้ได้กลางอากาศ ก่อนหยิบมันมาวางบนโต๊ะแล้วรีดให้เรียบ

“เราเชื่อว่ามันเป็นข้อเสนอที่ยุติธรรมดีแล้ว” เจสส์กล่าว

แบรดเช็ดหน้าขึ้นจ้องเธอกลับ “ลูกความของผมไม่มีทางยอม ยกสิทธิ์ในการเลี้ยงดูลูกสาวของเขาให้แน่นอน เขาจะไม่ยอมสละตำแหน่ง คณะกรรมการมูลนิธิเดอะมอร์แกนฟาว์นเดชัน รวมถึงหุ้นในกิจการมูลนิธิด้วย”

“ผมไม่มีทางยอมเรื่องของเราด้วย...จบนะ” บ๊อบอ้อนวอน เขายื่นมือมาหาฉัน โดยหวังว่าฉันจะยอมยื่นมาจับมือเขาคนละครึ่งทาง ฉันไม่ได้เอื้อมออกไปหา แต่กลับชักมือลงจากโต๊ะแล้ววางซ้อนกันบนตักแทน

“ซาร่าห์ ขอร้องละ” เขารบเร้า

ฉันกัดลิ้นตัวเอง ห้ามตัวเองไม่ให้ตอบอะไรออกไป เพราะฉันรู้ว่าความเจ็บทำร้ายเขาได้เจ็บแสบกว่าคำพูดจิกกัดใดๆ ที่ฉันจะสรรหาขึ้นมาปรามาสเขาได้ และฉันก็อยากทำให้เขาเจ็บอย่างที่เขาคำทำให้ฉันเจ็บ

“ลูกความของผมไม่มีความประสงค์จะกลับไปคืนดีในชีวิตสมรสค่ะ” เจสส์ชี้แจงอย่างตรงไปตรงมา

แบรดโน้มตัวเข้าหาบ๊อบ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงกระซิบกระซาบ สีหน้าของบ๊อบเริ่มดูหงุดหงิดขึ้นในทุกๆ คำที่ได้ยิน ผิวเขาแดงก่ำ ล้นกรามที่คมอยู่แล้วชัดเจนยิ่งขึ้นยามที่เขากัดฟันกรอด

เมื่อสองคนนั้นคุยซุบซิบกันเสร็จแล้ว แบรดก็กระแอมในลำคอ แล้วยึดตัวตรงบนเก้าอี้ “ในเมื่อเราดูเหมือนจะไม่มีทางเลือกแล้ว ผมคิดว่าเราควรเลื่อนการเจรจาไปเป็นวันหลังดีกว่านะคะ”

“แบรดคะ การนัดเจอกันแบบนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อแก้ไขปัญหาชีวิตคู่ นะ แล้วก็เชื่อมั่นว่าจะแก้ได้ด้วย ความคับหน้าเดียวที่เราควรทำให้ได้คือหาข้อตกลง เรื่องการแบ่งสินสมรสและสิทธิ์การเลี้ยงดูซัมเมอร์ร่วมกัน ฉันขอย้ำอีกครั้ง นะคะว่าคุณนายมอร์แกนต้องการให้การหย่าร้างเป็นไปอย่างใสสะอาด รวดเร็ว

และเป็นส่วนตัว เราเองก็ไม่อยากให้เรื่องนี้ยืดเยื้อเกินไป หรือถึงขั้นต้องขึ้นโรงขึ้นศาล แต่ถ้าจำเป็นเราก็จะทำ” เจสส์กล่าว ปากของเธอเต็มแน่นเป็นเส้นตรง

ถึงตรงนี้นั่นก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ดึงกระโปรงของตัวเองให้เรียบ แล้วติดกระดุมเสื้อเบลเซอร์ของฉันทีกครั้ง

“รับทราบครับ” แบรดตอบ พลางเก็บข้าวของลงในกระเป๋าเอกสาร แอร์เมสสีส้มกระแทกตาและดูจุดจาดเกินพอดีของตัวเอง “ผมจะให้ผู้ช่วยติดต่อไปดำนึกทีนะครับ”

บ็อบลุกขึ้นมาสบตากับฉันทัน เขาสูงกว่าฉันทันหนึ่งฟุต ไหล่กว้างและหุ่นกระชับไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เส้นผมแซมสีดอกเลาดูเข้ากับเขามาก เช่นเดียวกับร็วรอยแห่งความเครียดที่ผิงจางๆ อยู่บนหน้าผาก เขาดูทรงภูมิและสง่างาม แม้เขาจะไม่ค่อยทำตัวให้สมกับภาพลักษณ์เลยก็ตาม

“ไวฉันทโร.หาคุณนะคะ ซาร่าห์” เจสส์พูดขณะที่ฉันทันเริ่มมุ่งหน้าไปทางประตู

ฉันทันชะงักแล้วหันกลับมารับคำของเธอ ก่อนจะออกจากห้องไป

“ซาร่าห์ เดียวก่อน” บ็อบร้องเรียกพลางเดินไล่หลังฉันทันมาติดๆ

ฉันทันยังคงเดินต่อไปโดยไม่แยแสเธอแม้แต่น้อย – แต่ทันใดนั้นเองก็มีมือมาจับไหล่ของฉันทันเอาไว้ ทำให้ต้องชะงักพีแท้ว หัวใจของฉันทันเต้นระรัวกระแทกกระตุกซีโครง

“ขออภัยนะ” เขาพูดต่อ

ฉันทันถอนหายใจพริ้วใหญ่แล้วหันไปเผชิญหน้ากับสามีตัวเอง ฉันทันแทบไม่เห็นเขายืนอยู่ตรงหน้าฉันทันด้วยซ้ำ เพราะตอนนี้เขากลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งในอดีตของฉันทันไปแล้ว เขาแค่ยังมองไม่ออกเท่านั้น และฉันทันก็ไม่ว่าจะทำให้มันชัดเจนกว่านี้ได้อย่างไร

“อะไร” ฉันทันถาม

น้ำเสียงของฉันทันปราศจากอารมณ์โดยสิ้นเชิง เพราะความรู้สึกก็ตามที่ฉันทันเคยมีให้สามี มันอันตรธานหายไปทันทีที่ฉันทันรู้ว่าเขาไปมีอะไรกับคนอื่นแล้ว

“อย่าทำอย่างนี้เลยนะ” บ๊อบอ้อนวอนด้วยเสียงกระซิบแหบพร่า

ตาของเขาจ้องเข้ามาสำรวจดวงตาของฉันอย่างกระวนกระวาย ราวกับพยายามจะเห็นแว้งเราสองคนกลับไปเดิม แต่โลกใบนี้ไม่มีพื้นที่สำหรับเราสองคนอีกต่อไปแล้ว เพราะฉันไม่อาจมีชีวิตคู่กับคนที่ไม่ไว้ใจได้ สำหรับฉัน ความไว้ใจก็เหมือนแก้วน้ำ ถ้าทำแตกไปแล้วก็ไม่มีทางประกอบคืนให้เป็นเหมือนเดิม – และต่อให้พยายามเพียงใดก็มีแต่จะโดนแก้วบาดเสียเอง ฉะนั้นเราโคโยนมันทิ้งไปเสียดีกว่า

“ถือว่าคุณโชคดีแล้วนะ อย่างร้ายที่สุดฉันก็แค่หย่ากับคุณ” ถ้อยคำพวกนั้นออกจากปากฉันอย่างแผ่วเบา จนฟังดูราวกับกำลังปลอบประโลม

“นี่คุณขู่ผมหรือ” เขาถาม สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเหลือเชื่อ

“คุณก็รู้ว่าฉันไม่เสียเวลาขู่หรือ บ๊อบ”

เขาขมวดคิ้วแล้วเริ่มยืดอกขึ้นราวกับจะทำท่าย แต่ฉันเห็นมามากพอแล้ว ฉันได้แต่ส่ายหน้าก่อนหันหลังเดินตรงไปที่ลิฟต์ เขาตะโกนเรียกชื่อฉันอยู่หลายครั้ง เสียงของเขาเบาลงเรื่อย ๆ ตามระยะห่างที่เพิ่มขึ้น – หรือบางทีอาจเป็นเพราะความหนักแน่นกำลังหมดลงไปเอง *เย้ย* หวังว่าจะเป็นอย่างหลังนะ

บ๊อบทำท่ายืดความอดทนของฉันอยู่จริง ๆ ฉันแค่ต้องการให้เราหย่ากันอย่างรวดเร็วและเงียบ ๆ – เด่วก็คงเหมือนกับตอนเขามีชู้นั่นแหละ แต่ไม่เลย เขาต้องมีเรื่องกับฉันให้ได้ในทุกย่างก้าว เพราะเขาคิดว่านี่น่าจะเป็นเรื่องที่เรหาทางออกด้วยกันได้ ซึ่งไม่จริงเลย และลึก ๆ แล้วบ๊อบก็รู้เรื่องนั้นดีเช่นกัน ฉันพยายามรักษาความสุภาพแล้วจริง ๆ – เพื่อเห็นแก่ลูกสาวของเรา ผู้ซึ่งยังไม่ระแคะระคายว่าพ่อแม่ใกล้จะหย่ากันเต็มทน ฉันจะยังไม่บอกเธอในตอนนี้อย่างไร เพราะอยากรอจนกว่าข้อตกลงทุกอย่างจะเสร็จสิ้นและอารมณ์ที่ยังพลุ่งพล่านคลายลงก่อน เพื่อที่ฉันจะได้ให้ความสำคัญกับเธอเพียงคนเดียว แต่ดูเหมือนว่าจะมีแค่ฉันที่ห่วงใยความรู้สึกและความเป็นอยู่ของลูกสาวเรา

ที่หน้าลิฟต์ ฉันกดปุ่มลงแล้วรอ ฉันยังคงรู้สึกถึงบ๊อบ แต่ก็ไม่ได้หันกลับไปมอง ฉันหวังเหลือเกินว่าทุกอย่างจะแตกต่างออกไป มันควรจะเป็น

แบบนั้น การเป็นพ่อแม่คนควรทำให้เราอยากเป็นคนที่ดีขึ้น หรืออย่างน้อยก็ควรทำให้เราคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ดีขึ้น ความเป็นแม่เปลี่ยนฉันไปเหมือนอย่างที่เคยคิดเอาไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าความเป็นพ่อไม่ได้ส่งผลอะไรต่อบ๊อบเลย เขาไม่เพียงแต่สนใจฉัน ทว่ายังหักหลังครอบครัวของเราด้วย แล้วยังเสแสร้งเป็นในสิ่งที่เขาไม่มีวันจะเป็นได้ – คนที่รู้จักผิดชอบชั่วดี

ลิปต์ดั่งตึงและประตูก็เปิดออก ฉันก้าวเข้าไปข้างใน กดปุ่มชั้นลิบบี้ แล้วยืนเช็ดคางจ้องหน้าบ๊อบกลับ เขายืนอยู่สุดทางเดิน จ้องเขม็งมาที่ฉัน เหมือนเรากำลังอยู่ระหว่างการต่อสู้กันดื้อๆ สีสหน้าเจอไปด้วยความคับข้องใจ ผสมกับความอาลัยอาวรณ์ แต่แวตากลักลับมีประกายของความรู้สึกอื่นแฝงอยู่ด้วย ความรู้สึกที่ฉันเคยเห็นมาก่อน แต่ไม่อาจบอกได้ว่ามันคืออะไร เราต่างฝ่ายต่างไม่มีใครละสายตา จนกระทั่งถูกบังคับให้ทำเมื่อประตูลิปต์ปิดลง

ลิปต์ส่งเสียงครืนครันขณะเริ่มเคลื่อนตัวลงข้างล่าง เพิ่มระยะห่างระหว่างเราสองคนให้มากขึ้นกว่าเดิม เราอยู่กินด้วยกันมานานกว่าสิบปี แต่เพิ่งแต่งงานกันได้แค่ปีเศษ เป็นโชคดีของบ๊อบที่ฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนเดิมที่เคยเป็นตอนอยู่กับบอดัม สามิคนแรกของฉัน ถ้าตอนนั้นฉันมีลูกกับบอดัม บางทีเขาอาจยังมีชีวิตอยู่ก็ได้ เพราะอย่างที่ฉันบอก ความเป็นแม่ได้เปลี่ยนฉันไป และฉันรู้ว่าหลายคนต่างพูดว่าคนเราเปลี่ยนกันไม่ได้หรอก แต่จริงๆ คนเราเปลี่ยนกันได้ แม้ลึกลงไปข้างในจะยังเป็นเราคนเดิม – แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าบางอย่างในตัวเราจะไม่อ่อนโยนลงหรือเข้มแข็งขึ้นตามกาลเวลา เสียหน่อย

2

บุคคลปริศนา

ห้องนี้มีมืดสุด ๆ ไม่มีแม้แต่เงาด้วยซ้ำ นั่นคือความคิดแรกที่ผุดเข้ามาในหัวเมื่อจู่ ๆ ฉันก็เกร็งกระตุกและเบิกตากว้าง ฉันกะพริบตาหลายครั้งหวังว่าสายตาคงจะปรับจนมองเห็นสิ่งที่คุ้นเคย – แต่พอไม่มีแสงสว่างแล้วทุกอย่างก็ว่างเปล่า ฉันยกมือข้างหนึ่งขึ้นตรงหน้า ห่างจากปลายจมูกเพียงไม่กี่นิ้ว แต่กลับมองแทบไม่เห็น เห็นเพียงเงาสีเทาที่สมองของฉันเกือบนึกไม่ออกว่าคืออะไร อากาศรอบตัวหนักอึ้งและอับชื้น อบอวลไปด้วยกลิ่นราและถุงเท้าเปียก ฉันยันตัวลุกนั่งและกดฝ่ามือลงที่พื้นข้างลำตัว สัมผัสได้ถึงแรงยวบเบา ๆ จากที่นอนสปริง ม้วนสปริงยวบลงตามแรงกดก่อนจะกระเดิงกลับขึ้นมาเข้าที่

ศีรษะปวดตื้อ ๆ และอาการวิงเวียนศีรษะถาโถมใส่ฉันราวระลอกคลื่นอันรุนแรง ฉันคลื่อนไถ่จนพร้อมจะสำรอกออกมาได้ทุกเมื่อ ฉันนวดขมับหวังให้ความทรงจำหวนกลับมา แต่ก็ไม่เป็นผล พวกมันหายหมดเกลี้ยง – อาจแค่ตอนนั้น หรือไม่กี่ตลอดไป เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฉันดื่มหนักเกินไปหรือ นี่ฉันเผลอไปใช้ยาแอลเอสดี¹ หรือยาอื่นอีกหรือเปล่า

“หวัตติ” ฉันร้องออกไปในความว่างเปล่า แล้วย้ายจุดถายน้าหนักของตัวเองก่อนลุกขึ้นยืนอย่างก ๆ เงิน ๆ

¹ ยาเสพติดที่มีฤทธิ์หลอนประสาทอย่างแรง เมื่อใช้ติดต่อกันเป็นระยะเวลานานอาจทำให้ผู้เสพเป็นโรคทางจิต หรือทำร้ายตัวเองจนถึงแก่ชีวิตได้

ฝ่าเท้าทั้งสองข้างของฉันทิ้งก้าวออกจากที่นอนแผ่นบาง ก่อนเหยียบลงบนพื้นผิวที่แข็งและเย็นเยียบ ฉันก้าวไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง แล้วตอนนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงของมัน – เสียงโลหะลากครูดไปกับพื้นคอนกรีต ฉันพยายามเดินต่อไปในความมืด แต่ขาข้างหนึ่งของฉันกลับถูกกระตุกกลับโดยไม่ทันตั้งตัว ความเจ็บแปลบแล่นปราดขึ้นมาตรงข้อเท้าเมื่อหัวโลหะกดแน่นลงบนผิวหนัง

“นั่นมันบ้าอะไรนะนี่” ฉันเอื้อมมือลงไปพบโซ่ตรวนเย็นเฉียบ เมื่อตระหนักได้ว่ามันคล้องอยู่ที่ข้อเท้า ตรึงให้ฉันติดอยู่กับที่ ฉันก็ตื่นตระหนกขึ้นมาทันที ชีพจรของฉันเต้นระรัว ลมหายใจพลันถี่กระชั้นและหนักหน่วง ร่างกายสั่นเทิ้มทั้งที่เหงื่อกาฬไหลซึมออกจากรูขุมขน “ไม่นะ ไม่ ไม่... **ช่วยด้วย!** ใครก็ได้ช่วยฉันที! ได้โปรด!” น้ำตาไหลพร่างพรู และฉันก็เอาแต่แหกปากร้องอยู่อย่างนั้นจนเจ็บคอ และอากาศถูกรีดออกจากปอดไปจนหมด

ฉันล้มตัวลงบนที่นอน คำว่าโซ่ตรวนเส้นนั้นแล้วทั้งดิ่งและกระซากสุดแรงเท่าที่จะทำได้จนฝ่ามือทั้งสองข้างถลอก “ไม่เอาล่ะ ไอ้โซ่ระย้านี่ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ล่ะ!” ฉันตะโกนลั่น ได้แต่ภาวนาให้ข้อที่เชื่อมมันไว้เปราะพอหรือไม่ก็หลุดจากสิ่งที่ยึดมันไว้อยู่

ฉันคลานไปข้างหน้า เขยิบตัวตามโซ่จนไปเจอจุดเริ่มต้นของมัน – เสาคอนกรีตที่ฝังอยู่ในพื้นคอนกรีต ฉันลุกขึ้นยืนแล้วคลำไล่ขึ้นไปตามเสาเท่าที่จะเอื้อมถึง เหมือนว่ามันเป็นเสาค้ำที่สูงขึ้นไปจรดเพดาน เพราะฉันแตะไม่ถึงปลายด้านบนของมัน ฉันหันกลับมาสนใจโซ่ตรวนอีกครั้ง แล้วคลำออกไปตามทางที่ระยะของมันอำนวย รวากับดาวเทียมที่ถูกรั้งไว้ด้วยวงโคจรสายโซ่ไนยยาวพอให้ฉันเคลื่อนที่ไปในระยะหกฟุตรอบทิศเท่านั้น

ฉันยื่นมือออกไปข้างหน้าแล้วเริ่มคลำสำรวจรอบตัว พอเจอกำแพง ฉันก็แนบฝ่ามือข้างหนึ่งลงไป จากนั้นก็ไล่ตามผิวคอนกรีตขรุขระเรื่อย ๆ จนกระทั่งโซ่ตรวนที่ผูกข้อเท้าไว้รั้งจนตึงเซมึง

“เวรเอ๊ย!” ฉันหลุดไถ่เมื่อหน้าแข้งกระแทกของแข็งบางอย่าง ฉันค้อมตัวลงจนปลายนิ้วมือเอื้อมไปแตะโดนขอบกลมมนของมัน มันเป็นถังพลาสติกชนิดทนทานพิเศษ แบบเดียวกับที่เราหาซื้อได้ตามร้านขาย

เครื่องมือช่าง ฉันสำรวจพื้นที่ต่อ จนลุบไปเจอพื้นผิวหยาบละเอียด - คิดว่าคงเป็นไม้ บางอย่างทิ่มฝ่ามือจนฉันสะดุ้งถอย หน้าผากฉันฉวยความเจ็บปวดฉันรีบยกบาทแผลขึ้นดูตรวจความเจ็บค่อยๆ ทุเลาลง รอยเลือดจางๆ นั้น ผากระชาติโลหะค้างไว้ในปาก

ฉันย้อนกลับไปยังที่นอนแล้วดึงเข้าเข้ามาอกอดและร้องไห้ พลังโยกตัวไปมาขณะปล่อยให้น้ำตารินไหล มือสัมผัสไปบนผ้าห่ม - ไม่ใช่ถุงนอนต่างหาก ฉันคว้ามั่นขึ้นมาห่อร่างเอาไว้ เป็นเกราะคุ้มกันภัยจากนรกอันมืดมิดที่ฉันตื่นขึ้นมาเผชิญอยู่ในตอนนี้

3

สับรอกเก่า ของฉันกระทบพื้นกระเบื้อง ส่งเสียงสะท้อนไปทั่วทั้งอาคารเก่า
แห่งนี้ และยังคงดังต่อเนื่องแม้ว่าฉันจะเดินพ้นออกมาแล้ว ฉันหยิบ
แว่นกันแดดจากกระเป๋าถือออกมาสวมเพื่อกันแสงอาทิตย์ที่กำลังลอยสูงขึ้น
สำนักงานของฉันอยู่ห่างจากย่านโอลด์ทาวน์แมนเนสส์สักระยะเดินสั้น ๆ
หลายอย่างในชีวิตเปลี่ยนไป ไม่ใช่แค่ตัวฉันเท่านั้น ฉันไม่ได้เป็นส่วน
ที่มีชื่อพ่วงกับบริษัทวิลเลียมสันแอนด์มอร์แกนใน ดี.ซี. อีกต่อไปแล้ว
ซึ่งเป็นการตัดสินใจของตนเอง ไม่ใช่เพราะใครตัดสินใจให้ ฉันเบื่อกับจะมี
ชื่อผู้ชายนำหน้า พอๆ กับเบื่อกับที่ต้องคอยว่าความแตกต่างให้อั้วพวกน่ารังเกียจ
ที่ร่ำรวยเกินจำเป็น ขอแค่มีทรัพยากรคุณก็สามารถเอาตัวรอดจากทุกสิ่ง
ได้จริงๆ ฉันคือข้อพิสูจน์นั้น เช่นเดียวกับอดีตลูกความทุกคนของฉัน

ฉันยังไม่เลิกทำงานด้านกฎหมายหรอกนะ ฉันแค่ถอยออกมาจาก
คนที่ฉันเคยทำงานให้ งานของฉันในตอนนี้เป็นงานทนายอาสาทั้งหมด -
ซึ่งฉันชอบทางนี้มากกว่า เพราะว่ามันท้าทายกว่ากันเยอะ ฉันเป็นผู้ก่อตั้ง
และผู้อำนวยการบริหารของมูลนิธิที่มีชื่อว่าเดอะมอร์แกนฟาว์นเดชัน
เมื่อคำว่ามูลนิธิ กับคำว่ามอร์แกน มาอยู่ในประโยคเดียวกันแล้วอาจฟัง
แปลกหูอยู่สักหน่อย เหมือนขัดแย้งกันเอง ทั้งที่จริงมันไม่ควรเป็นอย่างนั้น
งานมูลนิธิเองก็มีผลประโยชน์มากมายแฝงอยู่ - ลิทธิประโยชน์ทางภาษี
ภาพลักษณ์ที่น่าเชื่อถือ อิทธิพลทางการเมือง และอะไรอื่น ๆ อีกเพียบ
ทั้งหมดนั้นถูกห่อด้วยโบหวานแหววไว้ตบตาคนอื่นในนามของความปรารถนาดี

ส่วนนามสกุลมอร์แกนนะหรือ ฉันมั่นใจว่าคุณคงสงสัยว่าทำไมฉันถึงยังใช้นามสกุลนี้อยู่ ทำไมฉันถึงตั้งชื่อมูลนิธิของตัวเองด้วยนามสกุลนี้เอ้อ เรื่องตลกคือที่จริงแล้วมอร์แกนเป็นนามสกุลเดิมของฉัน ฉันไม่เคยใช้นามสกุลของอดัม และเขาก็ไม่สนใจด้วย แม่ของเขาต่างหากที่สน ไม่ใช่เขา ตอนอดัมได้รับข้อตกลงตีพิมพ์หนังสือเล่มแรก เขาตัดสินใจว่าจะใช้นามสกุลมอร์แกนเป็นนามปากกา – แค่ว่านามสกุล *ร็อมเฟิล* ฟังดูภูมิฐานไม่เท่าแม่ของเขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แต่สิ่งที่ทำให้เธอเกลียดยิ่งกว่านั้นคือตอนอดัมเปลี่ยนมันให้เป็นทางการโดยการเปลี่ยนนามสกุลตามกฎหมาย นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ฉันตั้งชื่อมันว่าเดอะมอร์แกนฟาวนด์ชัน เพราะมอร์แกนเป็นนามสกุลของฉัน และเป็นอย่างนั้นมาโดยตลอด

บ๊อบยังคงทำงานอยู่ที่วิลเลียมสันแอนด์มอร์แกน เว้นแต่ว่าตอนนี้มันเปลี่ยนชื่อเป็นวิลเลียมสันมิลเลอร์แอนด์แอสโซซิเอตส์แล้ว เพราะเขาเพิ่งขึ้นเป็นหุ้นส่วนใหญ่ที่มีชื่อพ่วงกับบริษัทเมื่อต้นปีนี้ เขาต้องรอให้ฉันลาออกก่อนถึงขึ้นมาแทนที่ฉันได้ และถึงอย่างนั้นบริษัทก็ยังใช้ชื่อวิลเลียมสันแอนด์แอสโซซิเอตส์ต่อมามากอีกพักใหญ่ ดูก็รู้ว่าเราไม่ใช่คู่แข่งที่สมน้ำสมเนื้อกันมาตั้งแต่แรกแล้ว เพราะเขาไม่เคยเทียบฉันติดเลย

เมื่อเดินมาถึงอาคารอัฐิที่อยู่ถัดมาสองสามช่วงตึก ฉันก็ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นบนสุด ประตูลิฟต์เปิดออกสู่พื้นที่รับรองและโต๊ะทำงานทรงจันทร์เสี้ยวขนาดใหญ่ที่นาตาลี พนักงานต้อนรับของมูลนิธินี้ั่งอยู่ มีผนังกระจกกันอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงานตัวนั้น แบ่งโถงส่วนกลางออกจากพื้นที่ส่วนที่เหลือของสำนักงาน ชื่อของมูลนิธิสลักอยู่บนกระจกฝ้าด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และเน้นตัวหนา

“อรุณสวัสดิ์คะ ซาร่าห์” นาตาลีกล่าว พลางลุกจากเก้าอี้พร้อมรอยยิ้ม เธอเป็นเด็กรุ่นใหม่ไฟแรง มากับทัศนคติที่พร้อมทำทุกอย่างและความกระหายที่จะเอาใจ – บุคลิกในอุดมคติสำหรับคนในตำแหน่งเธอ ผมสีแดงประกายทองนั้นถูกรวบเป็นมวยต่ำ และเธอก็สวมชุดสีดำเรียบหรูทั้งตัว

“ฉันนัดประชุมตอนเก้าโมงเช้าที่ห้องประชุมเรียบริ้วยแล้วนะคะ” เธอรีบรายงานต่อ

ฉันขมวดคิ้วพลางเหลือบมองนาฬิกาการ์เทียบของตัวเองเพื่อดูเวลา ตอนนี้เก้าโมงยี่สิบนาทีกแล้ว นาตาสีจะไม่เตือนออกมาตรง ๆ ว่าฉันมาสาย แต่นั่นสายแล้วจริง ๆ – แล้วนั่นก็ไม่ใช่นิสัยของฉันเลย ฉันเคารพเวลาเหนือสิ่งอื่นใด เพราะมันคือทรัพยากรที่มีค่าที่สุดของเราทุกคน เงินอาจเข้ามาแล้วก็ไป แต่เวลาเมื่อไหร่ก็ผ่านไปแล้วย้อนกลับ ยังมีอีกหลายคนที่ไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้ ตอนคุณใช้เวลาใครสักคน นั่นเท่ากับคุณให้ส่วนหนึ่งในตัวคุณแก่เขา มันจึงเป็นเหตุผลที่คุณต้องใช้เวลาอย่างระมัดระวัง

“อาเล็คซ์โดร เปเรซ รีฟอร์เมอร์¹ คนที่ห้าสิบของเราค่ะ” นาตาสีกล่าว พลางพลิกปึกกระดาษที่เสียอยู่ในแฟ้มด้วยนิ้วโป้งก่อนจะยื่นให้ฉัน

ฉันกวาดสายตาด่านเอกสารเพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหา

“ซาร่าห์ ฉันรู้ว่าคุณมีเรื่องมากมายให้ต้องคิด” เธอชะงักเล็กน้อย แล้วส่งสายตาดูใจมาให้ฉัน “ฉะนั้นถ้าคุณต้องการ ฉันสามารถ...”

“ไม่ต้องหรอกจ้ะ ฉันเอาอยู่” ฉันพูดขัดเธอทันที

“โอเคค่ะ...อ้อ แล้วก็กาแฟของคุณค่ะ” เธอหยิบกาแฟแก้วใหญ่แบบสั่งกลับบ้านจากโตะแล้วยื่นให้ฉัน

ฉันกล่าวขอบคุณก่อนจะเดินอ้อมหัวมุมกระจกหันลึกเข้าไปในมุมนิธิเดอะมอร์แกนฟาวนด์เชน พื้นที่ภายในโปร่งโล่งด้วยเพดานสูง คานไม้เปลือย และหน้าต่างโค้งบานใหญ่ สไตล์การตกแต่งคือการผสมผสานระหว่างความร่วมมือกับเสน่ห์แบบชนบท พร้อมการตกแต่งแบบมินิมัลอีกเล็กน้อย ที่นี้ไม่มีคอกทำงานเพราะฉันไม่เคยชอบอะไรแบบนั้น ใครจะอยากไปทำงานอยู่ในโล่งกันล่ะ นั่นคือสิ่งที่ใส่ฝังเราตอนตายต่างหาก ไม่ใช่ที่ที่เราควรใช้ชีวิตอยู่

ผังของสำนักงานเป็นแบบเปิดโล่ง – ยกเว้นห้องทำงานตรงมุมสองห้อง กับห้องประชุมขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ระหว่างสองห้องนั้น ห้องทำงานที่ใหญ่กว่าเป็นของฉัน ส่วนอีกห้องเป็นของแอนน์ ไซ่ ฉันยังคงเก็บแอนน์อยู่ข้างกาย เธอเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง เพราะเธอทำทุกอย่างตามที่สั่งโดยไม่ตั้งคำถาม

¹ หมายถึง อาชญากรที่ต้องการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นและกลับตัวกลับใจ

อีกอย่างทุกวันนี้การหาคนที่ไว้ใจได้เป็นเรื่องยากเหลือเกิน ทุกคนต่างก็มีมุมมองของตัวเอง มีสิ่งที่พวกเขาต้องการ และมีสิ่งที่พร้อมจะแลกเพื่อให้ได้มันมา แต่แอนน์ไม่ใช่คนแบบนั้น บทบาทของเธอที่นี้ใหญ่กว่าสมัยอยู่ที่วิลเลียมสันแอนด์มอร์แกน เธอไม่ใช่ผู้ช่วยของฉันอีกต่อไป ตอนนี้เธอเป็นผู้จัดการสำนักงาน และเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารด้วย

พนักงานหลายคนเห็นแล้วว่าฉันมา พวกเขาต่างวางมือจากงานมาทักทายพร้อมรอยยิ้มและคำว่าสวัสดี ฉันตอบรับพวกเขาแต่ละคนพอเป็นพิธี คนเหล่านี้ภาคภูมิใจที่ได้ทำงานที่นี่ เพราะพวกเขา กำลังสร้างความเปลี่ยนแปลง ฉันมีพนักงานในบริษัทกว่ายี่สิบคน ครึ่งหนึ่งเป็นทนายและผู้ช่วยทนาย ส่วนอีกครึ่งหนึ่งก็คอยสนับสนุนด้านการเปลี่ยนแปลงของมูลนิธิเดอสมอร์แกนฟาวนด์เดชัน ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้เรามีตัวตนในวงกว้างขึ้นไปได้ และเป็นเหตุผลที่ทำให้เรามีผู้สนับสนุนเป็นจำนวนมาก ผู้บริจาคของเราไม่เพียงแต่กำลังลงทุนกับอนาคตของผู้ที่ได้รับคัดเลือกในโครงการเพื่อการเปลี่ยนแปลงของเรา แต่พวกเขากำลังลงทุนกับอนาคตของตัวเองด้วย – เพราะทุกครั้งที่เราเปลี่ยนแปลงอาชญากรได้หนึ่งคน ก็เท่ากับว่าเรามีอาชญากรที่เป็นภาระต่อระบบและเป็นภัยต่อสังคมน้อยลงอีกหนึ่งคน จนถึงตอนนี้ผลงานของเรานั้นสมบูรณ์แบบ และฉันก็หวังว่าอาเลชันโตรจะรักษาสถิตินั้นของเราเอาไว้ได้ เมื่อมองผ่านกระจกฝ้า ฉันเห็นเพียงด้านหลังศีรษะของเขาเท่านั้น เพราะเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องประชุมโดยหันหน้าออกไปทางหน้าต่าง

ฉันพลิกแฟ้มเอกสารอีกครั้งไปยังรูปถ่ายใบหน้าผู้ต้องหาของ “เคสที่ทำหีบ” เขาไม่แสดงสีหน้าใดๆ ทั้งที่มีสันทราณแข็งแรงและโครงหน้าเป็นเหลี่ยมมุมคมชัด นัยน์ตาของเขาเป็นสีเหมือนใบเสจ² สดที่เพิ่งได้มาจากสวนตัดกับเรือนผมสีดำสนิท ทั้งยังมีรอยสักเป็นแผงประดับอยู่บนลำคอทอดยาวลงไปใต้คอเสื้อเชิ้ตที่เปิดอ้าอยู่ ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่ามันจะยาวลงไปไกลแค่ไหน ในอีกโลกหนึ่ง อาเลชันโตรอาจเป็นนายแบบ บางทีด้วยความ

² สีเขียวอ่อนอมเทา

ช่วยเหลือจากมูลนิธิ เขาก็อาจยังพอเป็นได้ ฉันพลิกอ่านเอกสารที่เหลือ ทบทวนประวัติอาชญากรรม ประวัติการทำงาน และใบสมัครเข้าร่วมโครงการที่แนบเรียงความไว้ครบถ้วน

“ไฉะ ไปนัดพูดคุยมาเป็นยังงัยบ้าง” เสียงเรียกหนึ่งดังขึ้น

ฉันเงยหน้าขึ้นจากแฟ้มเอกสาร พบว่าแอนน์เดินตรงมาหา ผมบ๊อบ ลั่นเงางามของเธอเด่นขึ้นลง และชุดกระโปรงทรงสอบสีกรมท่าของเธอ ก็พลั่วไหวไปมาในทุกอย่างก้าว

“ก็เป็นเหมือนคราวก่อนนั่นแหละ” ฉันตอบด้วยเสียงกระซิบ

ฉันไม่ค่อยชอบพูดคุยเรื่องส่วนตัวกับพนักงานมากนัก แต่แอนน์เป็นมากกว่าพนักงานธรรมดา เธอเป็นเพื่อน ฉะนั้นเธอจึงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน บ้าง ฉันคิดว่าน่าตลึงใจก็รู้ แต่เธอได้ข้อมูลนั้นมาจากการสอดรู้สอดเห็น เพราะฉันไม่เคยเปิดอกคุยกับเธอเลยสักครั้ง

แอนน์ส่ายหน้าอย่างผิดหวังแล้วเดินตามฉันเข้าไปในห้องทำงาน ซึ่งแทบจะถอดแบบมาจากห้องทำงานในบริษัทเดิมของฉัน มีลู่วิ่งอยู่ที่มุมห้อง พื้นที่นั่งพักผ่อนนุ่มสบายอยู่อีกด้าน และมีชั้นวางหนังสือขนาดใหญ่ที่อัดแน่นจนล้นเรียงเต็มผนังด้านหนึ่งทั้งแถบ ฉันวางข้าวของลงแล้วดึงบานมู่ลี่เปิดออก ทิวทัศน์ที่เห็นคือสวนสาธารณะบอลด์วินและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ โดยครึ่งหนึ่งถูกอาคารจอดรถขนาดใหญ่บังเอาไว้ หลายปีก่อนมันเคยรบกวนจิตใจฉันมาก แต่ตอนนี้ไม่เป็นแบบนั้นแล้ว เมื่อไรก็ตามที่เราเลิกติดต่อกับมัน ทิวทัศน์ก็เป็นแค่ทิวทัศน์ และท้ายที่สุดเราทุกคนก็เป็นแบบนั้นเหมือนกัน

“แล้วเกิดอะไรขึ้นหรือคะ” แอนน์ถาม “บ๊อบยังตามง้ออยู่อีกหรือ”

ฉันดึงเชือกมู่ลี่ชุดสุดท้ายลงอย่างรวดเร็วจนมันกระเด็นหวิวขึ้นไปกระแทกกรอบหน้าต่าง

“ช่วย แล้วเขาก็ยังเชื่อว่าเราจะคืนดีกันได้อยู่เลย” ฉันพูดพลางหันไปหาแอนน์ “ไม่มีอะไรซับซ้อน เพราะเขาทำเหมือนว่าขั้นตอนการหย่าพวกนั้นเป็นแค่การเข้ารับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ”

เธอได้ยิ้มนั่นก็กลอกตามองบน “เขาเป็นอะไรของเขานะ”

“ก็นะ ตอบง่ายๆเลย เขาเป็นผู้ชายไง”

“จริง” แอนน์เอียงคอมองหน้าฉันอย่างชอบใจ “พวกผู้ชายนี้ทำไมนะ”
ฉันหรีตา รอให้เธอถามจนจบประโยค

“แค่นั้นเลยอะ ประโยคคำถามมีแค่นั้น พวกผู้ชายนี้ทำไมนะ”
เธอพูดพลางกั้วหัวเราะ

ฉันหลุดยิ้มแล้วได้แต่ส่ายหน้า ฉันเหลือบไปเห็นแฟ้มของอาเลซันโดร
ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน – เตือนสติว่าตอนนี้ฉันควรอยู่ตรงไหนและควรทำอะไร
อยู่กันแน่

“ฉันต้องเข้าไปคุยกับเคลที่หาลิบแล้ว”

“ให้ฉันจัดการแทนได้นะคะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” ฉันพูดพลางหยิบแฟ้มเอกสารเล่มนั้นขึ้นมา “เธอก็รู้ว่า
ฉันชอบลงมือทำทุกอย่างเอง ในฐานะผู้ก่อตั้ง มันสำคัญมากที่ฉันต้องแสดง
ให้เห็นว่าเราทุ่มเทกับแต่ละเคสมากแค่ไหน”

“คุณเห็นเขาหรือยังคะ” แอนน์ถอยหลังหนึ่งก้าว ก่อนยื่นหน้าออกไป
นอกห้อง ทำให้เหมือนว่ามองไปทางเขาอยู่ เธอตั้งศีรษะกลับมาพูดกับฉันว่า
“ฉันพร้อมทุ่มให้สุดๆ เลย”

“แอนน์” ฉันเตือนเธอถึงหยอกถึงจริงจัง

“อะไรคะ ฉันพูดเล่น...เป็นส่วนใหญ่นะนะ แต่อย่าบอกเจมีนะคะ
ว่าฉันพูดแบบนี้” เธอพูดถึงคนรักของตัวเองพร้อมหัวเราะว่า

“ฉันจะเก็บความลับให้เอง” ฉันพูดพลางเดินออกจากห้องทำงาน
ไปยังห้องประชุม

“ถ้าอยากได้ความช่วยเหลือก็บอกได้นะคะ” แอนน์ขยิบตาให้ก่อน
แยกตัวไปอีกทาง มุ่งหน้ากลับสู่ห้องทำงานของตัวเอง

ฉันหยุดยืนตรงหน้าห้องที่เคลที่หาลิบรออยู่ มีอวางอยู่ที่ลูกบิดประตู
ลักพัก ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วจึงเดินเข้าไปในห้อง อาเลซันโดร
ลุกพรวดขึ้น ประสานสองมือไว้ด้านหลัง

“ขอโทษที่ให้รอนะคะ” ฉันเอยขึ้นขณะบิดประตูตามหลัง

“ไม่เป็นไรเลยครับ ผมชินกับการรออยู่แล้ว” เขายิ้มอย่างอ่อนโยน

ฉันไม่ได้ยิ้มตอบ แต่กลับยื่นมือออกไปให้เขาจับแทน ฉันคิดว่าเขา

จะจับมือฉันอย่างหนักแน่นและรุนแรง แต่เขากลับจับด้วยน้ำหนักที่พอดีกับฉัน เห็นได้ชัดว่าเขาพยายามแสดงออกว่าให้เกียรติฉันอยู่

“ฉันชื่อซาร่า มอร์แกน ค่ะ เป็นผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการบริหารของมูลนิธิเดอะมอร์แกนฟาร์เนชั่น”

“อาเลสันโดร เปเรซ ครีบ ผู้ต้องขังหมายเลข...” เขาชะงักกลางประโยค ก่อนที่แก้มจะเปล่งสีแดงระเรื่อ “โทษที่ครีบ มันเป็นนิสัยนะ... เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักนะครีบ”

ฉันยิ้มอย่างสุภาพเพื่อให้เขาผ่อนคลายขึ้น “อาละค่ะ เรามาที่นี่กันเพื่อการจัดนิทรรศการออกไป และเพื่อให้มั่นใจว่าคุณจะไม่มีวันต้องแนะนำตัวด้วยหมายเลขนั้นอีก” ฉันพูดพลางเดินอ้อมโต๊ะไปดึงเก้าอี้ออกมาตัวหนึ่ง

เขายกหน้า และฉันสังเกตเห็นว่าเขาไม่ยอมนั่งลงจนกระทั่งฉันนั่งก่อน ฉันวางแฟ้มคดีของเขาพร้อมกับกองแผ่นพับและซองเอกสารสีน้ำตาลขนาดใหญ่ลงบนโต๊ะก่อนจะสบตาเขา ลำแสงที่สะท้อนผ่านเข้ามาทางหน้าต่างกระทบลงบนดวงตาอีกฝ่าย ทำให้แววดูดูสว่างกว่าในรูปผู้ต้องหาของเขา

“อันดับแรกฉันต้องขอแสดงความยินดีกับคุณก่อนนะค่ะ อาเลสันโดร ที่คุณได้รับเลือกสำหรับโครงการรีฟอร์มของเรา”

“ขอบคุณมากครับ ผมซาบซึ้งจริงๆ ที่ได้รับโอกาสนี้ และได้โปรดเรียกผมว่าอเล็กซ์เถอะครับ คนที่เรียกผมว่าอาเลสันโดรมีแค่พวกตำรวจกับแม่ของผมเท่านั้นแหละ”

“ฉันจะจำเอาไว้ค่ะ อาเลสันโดร”

เขาเอียงคอพลางหรีดตาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะผ่อนคลายสีหน้าจนกลับสู่ท่าที่เรียบเฉย ขอบเขตเป็นร่องสำคัญ โดยเฉพาะในกรณีทำนองนี้ที่เราต้องทำงานร่วมกับคนที่ไม่ค่อยเคารพขอบเขต กฎหมายเองก็เป็นขอบเขต และอาเลสันโดรก็ล้ำเส้นมาหลายครั้งในชีวิตของเขา

“ที่นี่เรามาพบทวนกันหนอยะค่ะว่าโครงการของเราทำอะไรกันบ้างทุกอย่างที่คุณต้องรู้อยู่ในนี้หมดแล้วค่ะ” ฉันพูดพลางเลื่อนซองเอกสารสีน้ำตาลหนาข้ามโต๊ะไปให้ “เปิดอ่านดูได้เลยค่ะ”

อาเลสันโดรเกาะหมุดยึดออก แล้วล้วงมือเข้าไปหยิบพวงกุญแจ

ชุดหนึ่งออกมา

“นั่นเป็นกุญแจสำหรับกล่องจดหมาย อพาร์ตเมนต์ และรถของคุณ ที่ทางมูลนิธิของเราจะดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหมดตลอดช่วงหกเดือนข้างหน้า อพาร์ตเมนต์มีเฟอร์นิเจอร์ครบพร้อมเครื่องซักผ้าและเครื่องอบผ้า รวมทั้งตู้เย็นที่มีอาหารแช่ตุนเตรียมไว้ให้ ข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นทุกอย่างให้คุณได้ใช้เริ่มต้นชีวิตใหม่”

เขาล้วงเข้าไปในซองเอกสารอีกครั้ง ก่อนที่จะหยิบบัตรกดเงินสดใบหนึ่งออกมา

“มีเงินหนึ่งพันดอลลาร์อยู่ในนั้นเพื่อช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม มันน่าจะมากพอสำหรับคุณจนกว่าคุณจะหางานทำได้เป็นหลักเป็นแหล่ง”

อาเลซันโดรพยักหน้ารับ ก่อนหยิบกองแผ่นพับขึ้นมาพลิกดู

“เอกสารพวกนี้ก็เป็นทรัพยากรต่างๆที่คุณสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงข้อมูลที่ระบุว่า你需要ปฏิบัติตามตัวยังไงบ้างเพื่อจะอยู่ในโครงการของเราต่อไป คุณต้องกระตือรือร้นในการหางานทำ ในแฟ้มบอกว่าคุณไม่ได้เสพยาก็จริง แต่คุณจะต้องเข้ารับการตรวจยาเสพติดทุก ๆ สามอาทิตย์ ถ้าคุณขาดตรวจแม้แต่ครั้งเดียว คุณจะโดนไล่ออกจากโครงการทันที ถ้าคุณเข้าไปพัวพันกับปัญหาอาชญากรรมอื่นใดที่นอกเหนือจากการละเมิดกฎหมายจราจรทั่วไป คุณก็จะโดนไล่ออกจากโครงการทันทีเหมือนกัน คุณยังต้องเข้ารับการบำบัดทุกอาทิตย์ เราลงนัดหมายสำหรับการบำบัดครั้งแรกให้แล้ว และมันก็ถูกบันทึกไว้ในกำหนดการของคุณด้วย”

เขาหยิบสมุดบันทึกกำหนดการที่วางออกมาจากซองเอกสารสีน้ำตาล ก่อนวางมันลงบนโต๊ะเพื่อสำรวจดู

“คุณมีคำถามอะไรไหมคะ” จันถาม

เขากวาดตามองพวงกุญแจ สมุดบันทึกกำหนดการ แผ่นพับทั้งหลาย และบัตรกดเงินสด แต่สีหน้ายังคงเหมือนเดิม ดูเหมือนเขาไม่แน่ใจว่าควรจจะรู้สึกอย่างไรดี

“นี่มันมากเกินไปครับ” อาเลซันโดรบอกจันพลางผายมือไล่ของทุกอย่างบนโต๊ะ “คุณจ่ายให้ผมไหวได้ยังไง แล้วผมก็เป็นคนที่ทำลิบของคุณ

แล้วด้วย” เขาเอนศีรษะไปข้างหลังราวกับไม่อยากเชื่อว่าโชคจะหล่นทับขนาดนี้
 “ไม่มากเกินไปหรอกค่ะ ยังมีอีกหลายคนบนโลกใบนี้ที่พร้อมให้
 ความช่วยเหลือ”

“อพาร์ทเมนต์ที่ผมอยู่เป็นของใครหรือครับ รถที่ผมขับด้วย”

“มูลนิธิเดอะมอร์แกนฟาร์นเดชันเป็นเจ้าของรถมือสองหลายคันและ
 อสังหาริมทรัพย์จำนวนมาก ฉะนั้นพวกมันจึงไม่ใช่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งค่ะ
 และเนื่องจากโครงการของเรากินระยะเวลาหกเดือน เราจึงมีการผลัดเปลี่ยน
 หมุนเวียนรีฟอร์มเมอร์ของเราตลอดอยู่แล้ว” ฉันทิบาย

“รีฟอร์มเมอร์...” เขาคลี่ยิ้ม “ทำให้ผมนึกถึงทรานส์ฟอร์มเมอร์สเลย
 นะครับ”

“จริงค่ะ ก็นะ พอตีค่านั้นถูกจดทะเบียนการค้าไปแล้วนะคะ” ปาก
 ของฉันเริ่มโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม แต่ฉันก็รีบหุบกลับอย่างรวดเร็ว ฉันกระแอม
 กระไอเบาๆ ก่อนที่สายตาสายจะเลื่อนไปหยุดที่หน้าอกและกล้ามเนื้ออีกฝ่าย
 เลื้อยดีดลีลาวัตถุรูปที่เขาสวมอยู่แทบไม่เหลืออะไรให้จินตนาการต่อ และ
 เห็นได้ชัดเลยว่าเขาใช้เวลาในคุกไปกับการออกกำลังกายเป็นหลัก

“จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากหกเดือนหรือครับ” เขาทถาม

“คุณจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของตัวเองค่ะ แต่คุณยังสามารถ
 เข้าถึงทรัพยากรของมูลนิธิเดอะมอร์แกนฟาร์นเดชันต่อไปได้ตราบเท่าที่
 ต้องการ”

อาเลฮันโดรเอียงคอไปข้างๆ “และนี่คือวิธีที่คุณใช้บำบัดคนเลย
 หรือครับ”

คำถามของเขาทำเอาฉันตั้งตัวไม่ติด และฉันก็พบว่าตัวเองเปลอจ้องตา
 กับเขาอีกแล้ว แค่ว่าบเดียวเท่านั้น – แต่ในแวบเดียวนั้นมันรู้สึกราวกับว่า
 เราต่างมองเห็นลัทธิจิตวิญญาณของกันและกัน ฉันสงสัยเหลือเกินว่าเขามองเห็น
 อะไรในตัวฉันบ้าง

“เปล่าค่ะ นี่เป็นวิธีที่เราให้โอกาสที่สองกับคนที่เคยทำเรื่องเลวร้าย
 เพื่อให้เขาได้ทำสิ่งดีๆ บ้าง”

โทรศัพท์ของฉันทันทีสั่นขึ้น คำว่าเบอร์ที่ไม่รู้จักปรากฏขึ้นตรง

หมายเลขโทร.เข้า ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกในสายงานของฉัน มีสายเรียกเข้าจำนวนไม่น้อยที่ติดต่อมาจากเรือนจำ คุณ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และโทรศัพท์แบบใช้แล้วทิ้ง – ทั้งหมดล้วนใช้หมายเลขน่าสนใจประเภทนี้เหมือนกันหมด

“ฉันขอรับสายนี้หน่อยนะคะ” ฉันพูดพลางหยิบโทรศัพท์ขึ้น แล้วหันเก้าอี้หลบออกจากเขาเล็กน้อย ฉันกดปุ่มรับสายบนหน้าจอ ก่อนจะแนบมันเข้ากับหู “ซาร่าห์ มอร์แกน พูดค่ะ”

เสียงลมหายใจหนักหน่วงสั่นสะเทือนผ่านลำโพงโทรศัพท์ ฉันแทบจะรู้สึกได้ถึงลมหายใจนั้น ราวกับว่าบุคคลปลายสายอยู่ในห้องเดียวกับฉัน ฉันเหลียวมองไปยังเคสทำลิบ สังเกตเห็นว่าเขาไม่ละสายตาไปจากฉันเลย

ฉันหันไปอีกทางแล้วพูดว่า “สวัสดีค่ะ” ลงไปในโทรศัพท์

“ซาร่าห์” เสียงทุ้มแหบดังลอดออกมา ฉันจำเสียงนั้นได้ทันที มันสูญเสียพลังอำนาจที่ครั้งหนึ่งเคยมีไปจนสิ้น ชีวิตทำให้เราเป็นแบบนั้นได้สำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว เราจะค่อยๆ พังทลายลงทีละนิดตลอดหลายปีหรือหลายทศวรรษ – แต่สำหรับบางคนมันกลับเกิดขึ้นในคราวเดียว และเขาจะเข้าข่ายอย่างหลังมากกว่า

“ผมอยากให้คุณช่วย” เขาบอก

“ให้ฉันช่วยอะไร”

เขาถอนหายใจเสียงดัง “ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่สัญญาอนุญาตบอกผมว่าผมคงต้องใช้บริการทางกฎหมายของคุณ”

“คุณอยู่ที่ไหนเนี่ย”

“ผมอยู่ที่สำนักงานนายอำเภอพรินซ์วิลเลียม...ถูกควบคุมตัวอยู่”

“เดี๋ยวฉันไปหา” ฉันพูดจบก็กดวางสายทันที

ฉันถอนหายใจออกมาเบาๆ ขณะที่เริ่มเก็บข้าวของ ก่อนหยุดเล็กน้อย เพื่อพูดกับอาเลฆันโดร

“ขอโทษที่รีบตัดจบแค่นี้ค่ะ แต่ฉันต้องขอตัวก่อน เพื่อนร่วมงานของฉันจะมาสืบให้ฟังต่อนะคะ” ฉันอธิบายขณะผุดลุกขึ้นยืน

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีใช่ไหมครับ” เขาถาม

“ไม่เลยค่ะ แต่มันจะเรียบร้อย”

นายอำเภอฮัดสัน

WM ส่ายหน้าเมื่อเห็นเขายืนถือโทรศัพท์แนบข้างหูแน่นอยู่หน้าจุดบริการโทรศัพท์สำหรับผู้ต้องขัง เขายืนฟังกำแพงอิฐบล็อกเพื่อประกอบร่างให้ยังตั้งตรงอยู่ได้ ผู้ช่วยนายอำเภอของผมคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ กอดคอรอผู้ต้องขังรายนั้นคุยโทรศัพท์ให้เสร็จ เขาถูกนำตัวเข้ามาเมื่อเช้าตรู่วันอังคาร ตอนนั้นวันพุธแล้ว และในที่สุดเขาก็พ้นจากอาการเมาหัวรำน้ำเสียที่

ผมกำหนดแน่แน แต่รีบสูดลมหายใจลึกอย่างรวดเร็ว พลางคลายนิ้วข้อนิ้วลั่นกรอบแกรบขณะที่ผมอและยึดมัน เขาโชคดีแล้วว่าผมจัดการอารมณ์ตัวเองได้ดีขึ้นกว่าเมื่อก่อน อีกอย่างชีวิตของเขาตอนนี้ก็เจ็บปวดมากพอแล้ว ฉะนั้นผมไม่จำเป็นต้องไปซ้ำเติมอีก ไม่ว่าจะโมโหแค่ไหนก็ตาม – ไม่ใช่แค่โมโหเขา แต่โมโหตัวเองด้วย ถ้าผมไม่ให้โอกาสเขาบ่อยเกินไป เรื่องแบบนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้น ผู้ช่วยนายอำเภอสบตาผมก่อนจะยึดตัวขึ้นเล็กน้อย ออกผาย

“เดี๋ยวผมจัดการต่อเอง” ผมพูด ปล่อยให้เขาไปพักจากการปฏิบัติหน้าที่

“ครับ นายอำเภอ” เขาพยักหน้าแล้วออกจากห้องไป พอดีกับที่ผู้ต้องขังคนนั้นวางสายและก้มหน้าคอตก

ผมวางมือลงบนขาของไรอัน ออกแรงกดเบาๆ “ไปกันเถอะพวก”

อดีตนายอำเภอไรอัน สตีเวนส์ ปล่อยลมหายใจหนักๆ ก่อนจะเหลียวมองมาที่ผมแวบหนึ่ง ผมของเขากระเซอะกระเซิงไม่เป็นทรง ชูฟุ

ไปทุกทิศทาง โรคผิวหนังโรซาเซียทำให้แก้มแดงระเรื่อ และดวงตาที่แดงก่ำของเขาก็เจ็บไปด้วยสีเหลืองซีด เขาหลุบตาลง มองไปที่เท้าตัวเอง

เขาเคยเป็นผู้ออกคำสั่งทุกอย่างที่นี่ แต่ไม่อีกต่อไปแล้ว สิ่งต่างๆ ล้วนเปลี่ยนไป และเห็นได้ชัดว่าคนเราก็คงเช่นกัน – แต่ในทางที่แย่งนะนะ มีช่วงหนึ่งที่ไรอันเริ่มเสียศูนย์ จากนั้นประมาณหนึ่งปีก่อนเขาก็เริ่มตกต่ำ จนกู้ไม่กลับ และไม่นานนักคนในชุมชนก็สังเกตเห็นว่านายอำเภอของพวกเขาเป็นพวกขี้เหล้า ตอนแรกพวกเขายังสงสารไรอันอยู่ แต่ความสงสารนั้นก็อยู่ไม่นาน มีทั้งการร้องเรียน ประท้วง ก่อนจะจบลงที่การปลดจากตำแหน่งเมื่อราวๆ ห้าเดือนก่อน เขาหลุดจากตำแหน่ง และหลังจากนั้นไม่นานผมก็ได้รับเลือกให้เป็นนายอำเภอคนใหม่

ผมทำมือให้เขาเดิน และไรอันก็ปฏิบัติตาม เขาแทบไม่ยกเท้าขณะเดินอย่างอ่อนระโหยไปตามโถง เขาเงยบจนมีเพียงเสียงลมหายใจหอบหั่น และเสียงรongsเท้าของเขาที่ลากไปบนพื้นเคลือบสารอีพ็อกซีเท่านั้น

เมื่อเรามาถึงบริเวณห้องขัง เขาก็ถามขึ้น “ฉันกลับไปนานแค่ไหน”

เป็นการพูดเรื่องสัพเพเหระตามแบบฉบับของเรา แต่เสียตายที่มันไม่มีความสุขเจออยู่อีกต่อไปแล้ว

“เกือบสามสิบชั่วโมงได้” ผมปลดกุญแจห้องขังของเขา บานพับส่งเสียงแหลมขณะผมดึงเปิด ไรอันเดินลากเท้าเข้าไประหว่างนวดหน้าผากตัวเอง

“พระเจ้า” เขาพูดพลางทิ้งตัวลงบนพุกหนานสองนิ้วที่ปูอยู่บนโครงเตียงโลหะ เขาโน้มตัวมาข้างหน้า พักคอกไว้บนขา

ผมยื่นแยกขากว้างขึ้น “อีกเดี๋ยวพวกเขาคงมาพาคุณไปเข้าชั้นตอนรับตัว”

ไรอันแนบปาก คิ้วขมวดเข้าหากัน “หมายความว่ายังไง ชั้นตอนรับตัว”

“คุณรู้ว่าผมหมายความว่าอะไร”

“ฉันนึกว่านายคอยช่วยฉันซะอีก” เขาพูด ศีรษะของเขาโยกไปมา

“ครั้งนี้ไม่ได้ ไรอัน”

“ทำไมครั้งนี้ไม่ได้ล่ะ” สายตาของเขาไม่มั่นคง ล่อกล่อกไปทั่ว

เหมือนเพิ่งรู้ว่าห้องซึ่งขนาดหกคูณเก้าแห่งนี้อาจกลายเป็นบ้านของเขา
ไปอีกตราบนานเท่านาน

“เพราะคุณขับรถกระบะชนคนอื่นไงล่ะ”

เขาอ้าปากค้าง และต้องใช้เวลาสองสามอึดใจกว่าจะพูดออกมาได้
“ฉัน...ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“แต่ผมรู้ คุณเมาหัวราน้ำ...ตามเคย แล้วยังจะขับรถเอง ก่อนจะพุ่ง
ชนผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่มาวิ่งตอนข้ามตัด” คำพูดที่ผมเอ่ยนั้นดังและห้วนกว่า
ที่ตั้งใจไว้

“เธอเป็นอะไรมากไหม” เสียงแหบพร่าของเขาบ่งบอกถึงความกลัวในใจ

“เป็นสิ ไรอัน...เธอตายแล้ว”

เขานิ่งไม่ไหวถึงขณะที่ถ้อยคำเหล่านั้นค้างเติ่งอยู่ในอากาศ หมุนวน
อยู่เหนือศีรษะของเขา ผมรอให้อีกฝ่ายตระหนักถึงความร้ายแรงของการ
กระทำตัวเอง รอให้เข้าใจว่าจะไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป เขาควรจมอยู่
ในความละอาย ความรู้สึกผิด และความสิ้นหวัง เพราะเพิ่งพรากชีวิต
ของใครบางคนไป โดยไม่ว่าเขาจะจำได้หรือไม่ก็ตาม

ในที่สุดเมื่อถ้อยคำเหล่านั้นซอสนโซ่เข้าไปถึงสมอง ดวงตาของเขา
ก็เบิกโพลงขึ้น “ไม่ มัน-มันไม่จริง” เขาพูดตะกุกตะกัก

“มันคือความจริง” ผมพูดพลางส่ายหน้า

ไรอันซุกหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสองข้าง แล้วเสียงร้องไห้ก็เริ่มดังออกมา
จากส่วนลึกภายในใจของเขา

“ฉันเสียใจ” เขาสะอึกสะอื้น

“อืม ผมก็เหมือนกัน”

ถ้าผมไม่เอาแต่ให้ออกาสไรอันครั้งแล้วครั้งเล่า และทำเพียงตักเตือน
ก่อนปล่อยตัวเขาไปทุกครั้งที่ถูกจับข้อหาเมาแล้วขับ ผู้หญิงที่ไม่ว่าใครก็เห็น
คนนั้นก็คงยังมีชีวิตอยู่ ผมเองก็ผิดพอๆ กับเขา

ต๊อก ต๊อก ต๊อก ต๊อก

ผมเคยได้ยินเสียงนั้นมาก่อน

ต๊อก ต๊อก ต๊อก ต๊อก

มันเป็นเสียงสั้นรบกวนเท้าของผู้หญิง แน่หนอนว่าผู้หญิงจำนวนมากสวมรองเท้าส้นสูงที่ทำให้เกิดเสียงตอกตึกแบบนั้น แต่เสียงนี้ต่างออกไป มันเชื่องช้าแต่มีแบบแผนชัดเจน นี่คือการเดินของผู้หญิงที่มีจุดหมาย เธอเคลื่อนไหวราวกับว่ามีที่ที่ให้มุ่งหน้าไป แต่สถานที่นั้นจะไม่มีความหมายเลยจนกว่าเธอจะปรากฏตัว

ผมหันไปเห็นร่างนั้นค่อยๆ ใหญ่ขึ้นเมื่อเธอเดินมาตามโถงทางเดิน โดยมีผู้ช่วยนายอำเภอคนหนึ่งคอยนำทาง คางของเธอเชิดสูงอย่างเคย เรือนผมสับสนลอร์ดยาวม้วนเล็กน้อยตรงปลายและกระดิ่งตามจิ้งหะกั่ว เธอสวมชุดที่ตัดเย็บให้เข้าสัดส่วนร่างกายอย่างสมบูรณ์แบบโดยไม่มีรอยยับให้เห็นแม้แต่รอย

ซาราท் มอร์แกน

“คุณโทร.หาซาราท์เธอ” ผมถามอย่างเหลือเชื่อ

ไรรันจ้องหน้าผมกลับแต่ไม่พูดอะไร น้ำตาหยุดไหลแล้ว และความเวทนาตัวเองของเขาก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นความสิ้นหวังอย่างรวดเร็ว

ผ่านมาสักพักแล้วตั้งแต่ตอนที่ผมได้อยู่ในห้องเดียวกับซาราท์ มอร์แกน ผมเคยเห็นเธอผ่านๆ แต่เราไม่เคยคุยกันจริงจัง ผมรู้ว่าเธอก่อตั้งมูลนิธิเพราะเคยอ่านเจอบทความในหนังสือพิมพ์ ผมแค่มองไม่ไว้ใจเธอไม่เคยไว้ใจเลย และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ผมคอยรักษาระยะห่างจากเธอ ไรรันเองก็ควรจะทำแบบเดียวกัน

“ผู้ช่วยนายอำเภอฮัดสันคะ” เสียงเรียกของซาราท์ดังขึ้นจากด้านหลัง ผมหันกลับไปเห็นเธอยืนอยู่ตรงประตู นัยน์ตาสีเขียวสดของเธอกวาดมองผมเพื่อประเมิน

“ตอนนี้เป็นนายอำเภอแล้วครับ” ผมแก้

ผมมั่นใจว่าเธอรู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว และนี่ก็เป็นเพียงแค่หนึ่งในวิธีการใช้อำนาจข่มขู่ของอีกฝ่าย เธอพิจารณาตราประจำตำแหน่งที่กลัดอยู่บนหน้าอกของผมก่อนจะเงยขึ้นมาสบตา “ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นจริงด้วย ยินดีด้วยนะคะ”

ผมเพียงพยักหน้าตอบ เพราะการคุยกับซาราท์นั้นก็เหมือนคุยกับ

ตำราจะระหว่างการสอบปากคำ – ยิ่งพูดน้อยเท่าไรก็ยิ่งดี

“แต่ในฐานะนายอำเภอ” เธอเสริมต่อ “คุณก็ต้องทราบดีลึะว่า การพูดคุยกับลูกความของฉันระหว่างที่นายของเขาไม่อยู่ด้วยเป็นการ ละเมิดสิทธิตามรัฐธรรมนูญ” ริมฝีปากที่ทาด้วยสีแดงสดของเธอ مطمئن เป็นเส้นตรง

หน้าอกของผมเกร็งแน่นและผิวได้ปกเสื้อก็เริ่มมีเหงื่อซึม เหงื่อ หยดหนึ่งไหลลงมาตามแผ่นหลัง ทำเอาผมเย็นสันหลังวาบ “ครับ ผมกำลัง จะไปพอดี” ผมพูดพลางก้าวหลบไปด้านข้าง แล้วมุ่งหน้าไปที่ประตู

5

บ๊อบ มิลเลอร์

“โอกาส ที่ฉันจะได้สิทธิ์เลี้ยงดูซัมเมอร์แต่เพียงผู้เดียวมีแค่นี้” ผมรู้คำตอบอยู่แล้ว แต่บางทีเราก็แค่ต้องได้ยินจากปากของคนอื่น อย่างเช่นจากแบรด ทนายของผม

เรารู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่โรงเรียนกฎหมาย¹ – ตอนนั้นเราทั้งคู่ต่างก็ทำทุกอย่างเพื่อจะก้าวไปข้างหน้า นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เราสองคนยังเป็นเพื่อนกัน เพราะเราถูกผูกมัดไว้ด้วยเรื่องเลวร้ายที่เคยทำ

แบรดนั่งอยู่ตรงข้ามผมในร้านกาแฟร้านหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองแมนแฮตตัน เขากัดขนมปังปิ้งแห้งๆ เข้าไปคำหนึ่ง เผยให้เห็นฟันวีเนียร์² ที่ขาวเกินปกติ เศษขนมปังร่วงกราวลงบนตักก่อนที่จะรีบปัดลงพื้น ผมแทบไม่แตะอาหารของตัวเองเลย เพราะยังโกรธเกินกว่าจะกินอะไรลง ผมไม่อยากเชื่อเลยว่าซาราห์จะกล้าเรียกร้องสิทธิ์ในการเลี้ยงบุตรเพียงผู้เดียว โดยเฉพาะเมื่อมองจากอดีตของพวกเขา มันเป็นการกระทำที่ขับเคลื่อนด้วยอารมณ์ของเธอล้วนๆ ซึ่งผิดวิสัยคนแบบเธอโดยสิ้นเชิง

แบรดเคี้ยวจนหมดปากก่อนจะพูดว่า “แทบจะเป็นศูนย์” เขาเอ่ย

¹ ในสหรัฐอเมริกา โรงเรียนกฎหมายเป็นหลักสูตรวิชาชีพเฉพาะทางที่สอนในระดับบัณฑิตศึกษา ผู้สมัครต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาขาใดก็ได้มาก่อน จึงจะมีสิทธิ์สอบเข้าเรียนต่อ

² นวัตกรรมการเคลือบผิวฟันเพื่อแก้ไขความบกพร่องด้านรูปลักษณ์ต่างๆ เช่น ฟันแตก ฟันเหลือง

ขณะที่ใช้ผ้าเช็ดปากซับริมฝีปาก “นอกจากว่าแกละพิสูจน์ได้ว่าซาร่าห์เป็นอันตรายต่อซัมเมอร์” เขาชะงักแล้วเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น “ซาร่าห์เคยใช้ความรุนแรงกับซัมเมอร์บ้างหรือเปล่า”

คำถามนั้นวนเวียนอยู่ในหัวของผม ปลุกเร้าความทรงจำเก่าๆ – ก็นะ อันที่จริงก็แค่ความทรงจำเดียวเท่านั้น มันฉายซ้ำอยู่ตรงหน้า ชัดเจนพอกๆ กับวันที่เกิดเรื่อง และผมคิดว่า นั่นเป็นเพราะเหตุการณ์วันนั้นได้เปลี่ยนเส้นทางของผมไปทั้งชีวิต

ภาพของเบรตและร้านกาแฟเลื่อนหายไป แล้วผมก็อยู่ตรงนั้น ยืนอยู่หน้าห้องทำงานของซาร่าห์ มอร์แกน กลางดึกเมื่อสิบกว่าปีก่อน ทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว – แม้กระทั่งแอนน์ ซึ่งเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก เพราะสองคนนั้นตัวติดกันตลอดเวลา ผมเคาะข้อนี้กับประตูปะตูเบาๆ รวากับไม่อยากให้ตัวเองดูกระเหี้ยนกระหือรือจนเกินไป ผมมีแผนในใจ และซองเอกสารสีน้ำตาลที่ถือไว้แน่นในมือจะจุดชนวนให้ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้น

“เข้ามาได้ค่ะ” ซาร่าห์ขานดังมาจากอีกฟากของประตูห้องทำงาน

ผมเปิดประตูเข้าไปโดยไม่ลังเล การปรากฏตัวของผมทำให้เธอแสดงสีหน้าผิดหวังออกมาทันที ซึ่งไม่น่าแปลกใจนัก เพราะเราสองคนต่างก็ไม่ชอบหน้ากันสักนิดอยู่แล้ว

สายตาของเธอเลื่อนกลับไปยังกองเอกสารที่กระจกระบายอยู่บนโต๊ะ สื่อให้รู้ว่าเธอไม่สนใจผมแม้แต่น้อย “ว่าไง บ๊อบ”

“ผมมีอะไรจะให้คุณ” ผมพูดระหว่างเดินข้ามห้องไปวางซองเอกสารทับแฟ้มคดีของซาร่าห์ นั่นเป็นวิธีของผมที่บอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าจริง ๆ แล้วเธอควรให้ความสนใจผมทั้งหมด

เธอชะงักก่อนขำเลียงมองมันด้วยแววตาเคลือบแคลง ตอนนั้นเรายังเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน เพราะเราต่างก็พยายามได้เท่าในบริษัทเดียวกันนี้ เธอแนะนำผมอยู่เพราะได้รับแต่งตั้งให้เป็นหุ้นส่วนที่มีชื่อพ่วงอยู่ในชื่อบริษัทเมื่อต้นปีนั้น เดิมทีการเลื่อนตำแหน่งไม่ควรตกมาถึงเราทั้งคู่ เพราะยังมีหนายอีกสองคนที่อาวุโสกว่า – แต่น่าแปลกที่คนหนึ่งกลับถูกไล่ออกเพราะความผิดทางวินัย ส่วนอีกคนก็ลาออกโดยไม่แจ้งล่วงหน้า ผมคิดมาตลอดว่าเธอ

มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่พวกเขาแต่งงาน เป็นหุ้นส่วนบริษัทตอนอายุสามสิบสามปีนะ เฮอะ! มันจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อกำจัดคู่แข่งออกไปเท่านั้นแหละ และเธอเองก็เป็นคู่แข่งของผม ผมจึงจำเป็นต้องกำจัดเธอด้วย

“นี่อะไรคะ” เธอถาม พยายามทำที่เหมือนไม่ใส่ใจ

“ลองเปิดดูสิ”

ซาร่าห์ลืงเลศรู้หนึ่ง แต่ความอยากรู้อยากเห็นก็เอาชนะเธอได้ เล็บเรียวยาวสีแดงสอดเข้าไปใต้ตัวยึดโลหะก่อนจะจ้วงขยี้ตัวหนีบเบาๆ เธอเปิดฝาของ สอดมือเข้าไปแล้วดึงรูปถ่ายบิกินีออกมา ผมเฝ้ามองใบหน้าของเธอ พิจารณามัน รอให้มันเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ระหว่างที่เธอพลิกดูรูปที่ละใบ ริมฝีปากที่สั่นเทา หยาดน้ำตาที่เริ่มเอ่อคลอตรงทางตาคิ้วที่ขมวดย่น แต่กลับไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลย เธอนิ่งเฉย ราวกับว่ากำลังตรวจสอบคดีมากกว่าการดูภาพถ่ายสามมีตัวเองมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น

“คุณไปได้รูปพวกนี้มาจากไหน” เธอถามขึ้น ยังคงพลิกดูรูปถ่ายพวกนั้นต่อไป

“เอาเป็นว่า...ผมจับตาดูผู้หญิงที่สามี่ของคุณคบชู้อยู่ด้วยพอดี”

คำตอบนั้นดึงดูดความสนใจเธอ แล้วเธอก็หันมาสบตาผม หรีดตาลงเล็กน้อย “เพราะอะไร”

“เพราะเธอมีน้องชายผม”

ซาร่าห์เลิกคิ้วข้างหนึ่งก่อนจะส่งรูปพวกนั้นคืนผม “ถ้านั่นเป็นความจริงทำไมเธอไม่อยู่ในคุกล่ะ”

“เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะได้ชดใช้ในสิ่งที่ตัวเองก่อ” ผมเอียงคอเล็กน้อย “ในฐานะทนาย คุณน่าจะรู้เรื่องนั้นดีกว่าใครนะ”

เธอเอนหลังกลับไปพิงพนักเก้าอี้ วางศอกบนที่เท้าแขน แล้วประกบบปลายนิ้วมือทั้งสองข้างไว้ตรงหน้า เธอนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ผมดูไม่ออกเลยว่าเธอคิดอะไรอยู่ เพราะปฏิกิริยาของเธอไม่เหมือนที่คาดเอาไว้เลยสักนิด ผมนึกว่าเธอจะแหลกสลายจนใครก็ปลอบไม่อยู่และอาละวาด พร้อมทั้งจะทำลายทุกอย่างให้วอดวาย แต่ไม่เลย ไม่ใช้กับซาร่าห์

“คุณเอาเรื่องนี้มาบอกฉันทำไม” เธอถาม

“ผมแค่คิดว่าคุณควรารู้ไว้...ผมเสียใจด้วยนะ” ผมต้องรวบรวมพลังทั้งหมดเพื่อเอ่ยคำพูดปลอบใจเธอ เพราะผมไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น ผมปิดท้ายด้วยสีหน้าเห็นอกเห็นใจ หวังว่าเธอจะหลงเชื่อ

“ไม่ใช่หรอก” เธอหรีตา “ฉันรู้ว่าทำไมคุณถึงคิดว่าน่าจะเอาเรื่องนี้มาบอกฉัน บ๊อบ”

“ว่าไงนะ”

“คุณคิดว่าฉันจะสติแตก ขอลาหยุด วุ่นวายอยู่กับการหย่าร้างที่ยุ่งยาก เสียสมาธิ แล้วยังไงต่อ คุณก็จะได้โฉบเข้ามาแล้วแย่งตำแหน่งหุ่นส่วนไปจากฉันนะสิ”

“ซาร่าห์ เปล่าซะหน่อย เรื่องนั้นไม่จริงเลยสักนิด” ผมโกหกเธอรู้ทันผมทุกอย่าง มักจะนำหน้าหนึ่งก้าวเสมอ และฉลาดเกินไปจนเป็นภัยต่อตัวเธอเอง

“จริงสิ และมันก็เป็นเหตุผลที่ทำให้คุณคิดบอกข้อมูลนี้ให้ฉันรู้” ซาร่าห์โถมตัวมาข้างหน้าจากบนเก้าอี้ ดึงดูดผมด้วยดวงตาสีเขียวดุจดั่งผมอดจ้องกลับไปไม่ได้

“แต่ฉันรู้ว่าจริง ๆ แล้วทำไมคุณถึงอยากบอกเรื่องนี้ให้ฉันรู้”

ผมมองเธอด้วยสีหน้านิ่ง

“คุณต้องการเหมือนกับที่ฉันต้องการไง บ๊อบ”

“แล้วคุณคิดว่าผมต้องการอะไรล่ะ”

“แก้แค้นไง” เธอเสยะยิ้มจากมุมปาก คลื่นมันออกเป็นรอยยิ้มที่ชั่วร้ายที่สุด สะกดให้ผมตกอยู่ใต้มนตร์ของเธอในบัดดล ผมรู้ว่าหลังจากนั้นเรื่องราวระหว่างเราจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีวันเหมือนเดิม

“บ๊อบ?” แบรดพูดพลางโบกมือข้างหน้าผม บังคับให้ภาพในอดีตละลายหายไป และกู่บรรยายการรอบตัวกลับคืนมา “ตกลงซาร่าห์เคยใช้ความรุนแรงกับซัมเมอร์บ้างหรือเปล่า”

“ไม่เคย” ผมส่ายหน้า ไม่เคยกับซัมเมอร์ แต่ผมก็ไม่ได้พูดคำนั้นออกไป เพราะถึงอย่างไรตอนนี้เรื่องนั้นก็รู้กันแค่ผมกับซาร่าห์เท่านั้น

ผมจิบกาแฟอุ่นๆ จากถ้วยกาแฟและเขี่ยอาหารตรงหน้าก่อนจะเลือกเบคอนเย็นชืดชิ้นหนึ่ง

“แล้วเรื่องการปล่อยปลละเลเยลละ เธอเคยลืมไปรับซัมเมอร์กลับจากโรงเรียนหรืออะไรทำนองนั้นบ้างไหม”

ผมถอนหายใจเอือกใหญ่ พยายามระบายความรู้สึกผิดและความหวาดกลัวที่กัดกินมาตลอดตั้งแต่ได้รับเอกสารหย่า เอาจริงนะ ผมนึกว่าซาร่าห์จะประเคนกระสุนปืนทะเลกลางหน้าผากผมทันทีที่รู้เรื่องเสียอีก – ผมเลยประหลาดใจที่การตอบสนองต่อการนอกใจของผมไม่รุนแรงถึงชีวิต และนั่นก็เป็นสิ่งที่ผมยึดเหนี่ยวเอาไว้ มันเป็นเหตุผลที่ผมคิดว่าเราจะหาทางกลับมาคืนดีกันได้ เพราะถ้าเธอไม่รัก เธอก็คงฆ่าผมไปแล้ว

“ไม่เลย ซาร่าห์เป็นแม่ที่ยอดเยียมมาก” ผมบอก

“ถ้าอย่างนั้นแกจะอยากได้สิทธิ์ในการเลี้ยงบุตรเพียงผู้เดียวไปทำไมละ บ๊อบ”

“ฉันเปล่า ฉันอยากให้ครอบครัวกลับมาเป็นเหมือนเดิม”

แบรดยื่นหน้าผาก “ฉันนึกว่าเราเลยจุดนั้นกันมาแล้วซะอีก เราเจอซาร่าห์กับทนายของเธอไปสามครั้งแล้ว แต่เธอไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด แล้วแกสังเกตเห็นบ้างหรือเปล่าว่ายิ่งแกยึดเยื้อเท่าไร รายการข้อเรียกร้องก็ยิ่งยาวขึ้นเท่านั้น ถ้าแกยังขึ้นลากเรื่องนี้ต่อไป สุดท้ายเธอคงเอาทุกอย่างแน่”

“เธอก็แค่มโห”

“เธอไม่ได้มโห เธอไม่แยแสแล้วต่างหาก ซึ่งนั่นก็บอกฉันว่าทุกอย่างมันจบแล้ว ยิ่งแกยอมรับเรื่องนั้นได้เร็วเท่าไร แกก็จะก้าวต่อไปได้เร็วขึ้นเท่านั้น”

ผมจ้องหน้าเขาด้วยสายตาไม่หวั่นไหว “ฉันแก้ไขมันได้”

“แล้วถ้าแกแก้ไม่ได้ล่ะ”

“ฉันก็จะสู้เหมือนชีวิตฉันแขวนไว้กับมัน”

แบรดหลุดยิ้ม เขาคิดว่าผมพยายามเล่นมุกตลก แต่ผมเปล่า ผมจะต้องสู้ให้เหมือนว่าชีวิตผมแขวนไว้กับมัน เพราะถ้าอีกฝ่ายเป็นซาร่าห์ ผมก็ต้องสู้แบบนั้นจริงๆ